

**Zintegrowana strategia działań państwa
w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego**

**zwana Zintegrowaną Strategią Bezpieczeństwa – ZSB
(ver. 1.1 z 11 września 2025 roku)**

Jacek Janowski

Spis treści

WPROWADZENIE	2
D O M E N Y	3
K O N T E K S T	5
1. BEZPIECZEŃSTWO GLOBALNO-MIĘDZYNARODOWE	6
- Uzasadnienie Domeny 1.	7
2. BEZPIECZEŃSTWO MILITARNO-TERYTORIALNE	8
- Uzasadnienie Domeny 2.	9
3. BEZPIECZEŃSTWO ADMINISTRACYJNO-PRAWNE	10
- Uzasadnienie Domeny 3.	11
4. BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWO-SKARBOWE	12
- Uzasadnienie Domeny 4.	13
5. BEZPIECZEŃSTWO ENERGETYCZNO-SUROWCOWE	14
- Uzasadnienie Domeny 5.	15
6. BEZPIECZEŃSTWO ZDROWOTNO-SANITARNE	16
- Uzasadnienie Domeny 6.	17
7. BEZPIECZEŃSTWO INFORMACYJNO-CYBERNETYCZNE	18
- Uzasadnienie Domeny 7.	19
Z E S P Ó Ł	20

WPROWADZENIE

1. Ze względu na brak przesłanek wskazujących na możliwość zatrzymania się rozkładowo-destrukcyjnych zmian w otoczeniu zewnętrznym i stanie wewnętrznym państwa, niezbędne są realistyczne i zdecydowane działania na gruncie obowiązującego prawa, mające na celu **zapobieżenie załamaniu w najbardziej drastycznym z możliwych scenariuszy**, a w tym: niedziałania instytucji, paraliżu decyzyjnego, niezdolności obronnych, wyłączenia infrastruktury, braku zaopatrzenia, chaosu informacyjnego, zamieszek ulicznych, aktów dywersyjnych, ataków powietrznych, niestabilności granic.

2. Wnikliwa obserwacja globalnych zjawisk i cywilizacyjnych przeobrażeń, podczas realizacji na Politechnice Warszawskiej w latach 2022-24 projektu naukowego i popularyzatorskiego dotyczącego **architektury i infrastruktury Wielkiego Resetu**, pozwala zidentyfikować i zdefiniować kluczowe obszary i mechanizmy eskalacji zagrożeń dla biologicznej egzystencji społeczeństwa, politycznej suwerenności państwa i kulturowej tożsamości narodu.

3. Na bazie będącego efektem Projektu - siedmiotomowego studium pt. *Architektura i infrastruktura Wielkiego Resetu*, podczas prowadzonych analiz od początku 2025 roku w ramach Centrum Badań Głębokiego Resetu, powstał program opracowania **założeń Zintegrowanej strategii działań państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego** o charakterze: 1) zintegrowanym – całościowo konsolidującym egzystencjalnie istotne funkcje państwa, 2) wyprzedzającym – antycypującym stany ryzyka w następstwie nasilających się trendów, 3) kierunkowym – rekomendującym posunięcia zorientowane na podnoszenie odporności, 4) etapowym – hierarchizującym inicjatywy legislacyjne według ich wykonalności, 5) koniecznościowym – zmierzającym do zminimalizowania wszelkich zbędnych obciążeń, 6) krytycznym – osadzonym w twardych – ilościowych i jakościowych realiach działania społecznego.

4. Metodycznie prowadzone prace studyjne w zakresie siedmiu skorelowanych specjalności mają owocować, w zamyśle **Zespołu na rzecz Zintegrowanej Strategii Bezpieczeństwa**, rekomendacjami regulacyjnymi dla zainteresowanych środowisk politycznych, zmierzającymi do: 1) zdjęcia z państwa zadań, których w momencie załamania nie będzie w stanie realizować, 2) odciążenia obywateli z obowiązków nieistotnych w stanie załamania, 3) maksymalnego uwolnienia zdolności twórczych i wytwórczych przedsiębiorców, 4) podnoszenia odporności społecznej na systemowe uzależnienia, 5) budowę enklaw obywatelskiej odporności na zagrożenia życia, zdrowia, wolności, mienia, 6) implementacji narodowych systemów zabezpieczających przed zakłóceniami, 7) podnoszenia obywatelskiego zaangażowania w dobro wspólne, poczynając od życia w pokoju.

5. Założenia zintegrowanej strategii obejmują **7 domen bezpieczeństwa narodowego** pokrywających się z konstytucyjnymi funkcjami współczesnego państwa, odpowiadających kluczowym zagrożeniom Państwa Polskiego. Są to: 1) bezpieczeństwo globalno-międzynarodowe, 2) bezpieczeństwo militarno-terytorialne 3) bezpieczeństwo prawno-administracyjne, 4) bezpieczeństwo finansowo-skarbowe, 5) bezpieczeństwo energetyczno-surowcowe, 6) bezpieczeństwo żywnościowo-zdrowotne, 7) bezpieczeństwo informacyjno-cybernetyczne. Wspólnymi mianownikami wszystkich domen bezpieczeństwa są uwarunkowania polityczne, prawne, technologiczne, finansowe, kadrowe, komunikacyjne i wywiadowcze, w zakresie których wymagają koordynacji.

6. Zadaniem domen bezpieczeństwa narodowego jest weryfikowanie i harmonizowanie **prawnych podstaw działania państwa w stanie załamania**, implementowanych zanim do niego dojdzie celem ograniczenia negatywnych ich skutków lub odsunięcia w czasie.

7. Celem uniknięcia nadmiernego rozproszenia przedmiotowego zakresu zainteresowań, utrudniającego korelację w ramach Strategii, rozpoczęto od **wylistowania priorytetów w każdej z domen** z uwzględnieniem ich wykonalności. Następnie ich skonfrontowania w debacie wewnętrznej – na forum Zespołu, przedstawienia na zewnątrz opinii publicznej, a w dalszej kolejności opracowywania szczegółowych diagnoz, strategicznych prognoz i prawnych rekomendacji.

8. Ze względu na widoczną eskalację zagrożeń w kluczowych domenach bezpieczeństwa prace nad Zintegrowaną Strategią Bezpieczeństwa, po sporządzeniu jej pierwszej wersji wymagają kontynuacji celem okresowej aktualizacji i problemowej weryfikacji na trzech poziomach: akademickim – w strukturach szkolnictwa wyższego, politycznym – przy **Biurze Bezpieczeństwa Narodowego** i legislacyjnym – we współpracy z zainteresowanymi ugrupowaniami parlamentarnymi.

9. Bieżące efekty prac nad Zintegrowaną Strategią Bezpieczeństwa mają na względzie formułowanie systematycznych i systemowych ocen wydarzeń rozgrywających się na terenie kraju, w regionie i na świecie dla okresowych **raportów o stanie państwa**, natomiast efekty dalsze są przyporządkowane wypracowaniu **założeń bezpieczeństwa państwa w nowej konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej**.

10. Dostrzegając w oparciu o codzienne doniesienia i rozumiejąc za sprawą pogłębionych analiz **stan najwyższego zagrożenia Polskiego Państwa, Społeczeństwa i Narodu** we wszystkich kluczowych domenach bezpieczeństwa i nader ograniczoną lub mylną tego świadomość w krajowych ośrodkach decyzyjnych oraz informacyjnych, w sierpniu 2025 roku rozpoczęto w ramach Centrum Badań Głębokiego Resetu i z udziałem zainteresowanych środowisk, studyjne przygotowania do opracowania poniższej – pierwszej wersji Zintegrowanej Strategii Bezpieczeństwa.

DOMENY

Zintegrowanej strategii działań państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego

Komplementarne i synergiczne współdziałanie osób, ośrodków i środowisk świadomych najwyższych zagrożeń dla egzystencji narodu, wolności społeczeństwa i suwerenności państwa, a zarazem zdeterminowanych bezinteresownie i bezkompromisowo przeciwdziałać tym zagrożeniom na gruncie obowiązującego w Polsce porządku prawnego z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej na pierwszym miejscu, obejmuje 7 kluczowych domen bezpieczeństwa oraz 3 domeny pomocnicze.

I. DOMENY KLUCZOWE – natychmiastowego reagowania na zagrożenia

1. BEZPIECZEŃSTWO GLOBALNO-MIĘDZYNARODOWE

Zagrożenia:

- 1.1. Mylna ocena zagrożeń – pogrążenie świadomości decydentów w geopolitycznym iluzorium;
- 1.2. Sojusznicze zobowiązania – brak zdolności samookreślenia własnych interesów i ich realizacji;
- 1.3. Wpływy agentów zagranicznych – głębokie zinfiltrowanie ośrodków decyzyjnych przez obce służby;
- 1.4. Pogarszanie bilateralnych relacji – lekceważenie złych i pozornie dobrych stosunków z państwami;
- 1.5. Lekceważące traktowanie Polski – beczynność wobec zewnętrznych oskarżeń Państwa Polskiego;
- 1.6. Włączanie się w obce konflikty – nieodpowiedzialne wspieranie jednej ze stron zmagających wojennych;
- 1.7. Brak polskiej dyplomacji – kierowanie się przez funkcjonariuszy względami na obce interesy;
- 1.8. Wynarodowienie elit – niezdolność klasy politycznej do oparcia się trendom globalizacyjnym;
- 1.9. Wasalna mentalność przywódcza - jednosektorowo uzależniające prowadzenie polityki zagranicznej;
- 1.10. Niecierpanie z narodowego potencjału – utrzymywanie stanu permanentnej niemocy Polaków;

2. BEZPIECZEŃSTWO MILITARNO-TERYTORIALNE

Zagrożenia:

- 2.1. Rozpowszechnianie patogenów informacyjnych – szerzenie przekonań o militarnej potędze państwa;
- 2.2. Ukrywanie aktów dywersji – nieinformowanie o prawdziwych przyczynach tajemniczych zdarzeń;
- 2.3. Bezład obrony cywilnej – wystawianie nieświadomej ludności na stan paraliżującej bezradności;
- 2.4. Osłabianie gotowości wojskowej – obniżanie zapasów magazynowych osłaniane obietnicą dostaw;
- 2.5. Niekontrolowana migracja – niszczenie jednolitości i spójności narodowej społeczności polskiego;
- 2.6. Brak obrony powietrznej – niezdolność do przeciwdziałania środkom napadu powietrznego;
- 2.7. Utrudnianie dostępu do broni – brak zachęt i ułatwień dla obywateli do posiadania środków obrony;
- 2.8. Niedecyzyjność dowódcza – brak jasnego podziału kompetencji i dochodzenia odpowiedzialności;
- 2.9. Niedorozwój przemysłu zbrojeniowego – likwidacja części wojskowych zdolności produkcyjnych;
- 2.10. Zafałszowanie wychowania patriotycznego – sprowadzanie patriotyzmu do nienawiści wobec Rosji;

3. BEZPIECZEŃSTWO PRAWNO-ADMINISTRACYJNE

Zagrożenia:

- 3.1. Działania bez podstaw prawnych – pozaustawowe i niekonstytucyjne ograniczanie praw i wolności;
- 3.2. Zaciąganie bezprawnych zobowiązań - zawieranie umów włączających państwo w wojnę na Ukrainie;
- 3.3. Działania na szkodę państwa – uleganie polskich przywódców ukraińskim żądaniom;
- 3.4. Kwestionowanie orzeczeń – doprowadzanie organizacji państwa do stanu wewnętrznej anarchii;
- 3.5. Nieprzejrzysty dobór kadr – nieprzestrzeganie podczas zatrudniania ryzyka konfliktu interesów;
- 3.6. Uznaniowa interpretacja prawa – umożliwianie niestosowania przepisów obowiązującego prawa;
- 3.7. Przeciążenie biurokratyczne – nakładanie na obywateli zbędnych wymogów administracyjnych;
- 3.8. Pomijanie kultury prawnej – pozytywistyczne kształcenie kadr prawniczych poza systemem wartości;
- 3.9. Niewydolność organów ścigania – obniżanie standardów zatrudnienia i pracy funkcjonariuszy;
- 3.10. Powiązania mafijno-oligarchiczne – systemowe blokady i utrudnienia podczas rozliczania afer;

4. BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWO-SKARBOWE

Zagrożenia:

- 4.1. Zadłużenie publiczne – celowe doprowadzanie państwa i społeczeństwa do stanu niewypłacalności;
- 4.2. Mechanizmy wsparcia finansowego – procedury aplikowania o środki na realizację projektów;
- 4.3. Fałszywe wskaźniki finansowe – posługiwanie się mylącymi danymi do oceny stanu gospodarki;
- 4.4. Dławienie źródeł opodatkowania – fiskalne likwidowanie małych i średnich podatników;
- 4.5. Uprzywilejowanie banków – zapewnianie bankom korzystania z trudnego położenia klientów;
- 4.6. Kosztowny aparat fiskalny – nadmierna rozbudowa struktur obsługi poboru danin publicznych;
- 4.7. Niewydolność skarbowa – osłabianie efektywności poboru danin od potentatów zagranicznych;

- 4.8. Dysfunkcjonalne formy opodatkowania – celowo korupcyjnie komplikowane konstrukcje podatków;
- 4.9. Niekontrolowany napływ towarów – niszczące rynek otwarcie granic na import towarów z Ukrainy;
- 4.10. Ukrywanie zobowiązań finansowych – nieinformowanie o rzeczywistym stanie finansów państwa;

5. BEZPIECZEŃSTWO ENERGETYCZNO-SUROWCOWE

Zagrożenia:

- 5.1. Dyktat klimatyczny – nieproduktywna, nieekonomiczna, nieekologiczna transformacja energetyczna;
- 5.2. Eliminacja tradycyjnej energetyki – planowe likwidowanie stabilnej energetyki węglowej;
- 5.3. Narzucanie zielonych standardów - nakładanie na biznes kompleksowych wymogów pozaprawnych;
- 5.4. Niewydolność sieci – zaprzestanie modernizacji istniejących sieci przesyłu energii elektrycznej;
- 5.5. Blokada energetyki jądrowej – administracyjne utrudnienia rozwoju polskich reaktorów atomowych;
- 5.6. Przeciwdziałanie niezależności prosumenckiej – instalowanie paneli i turbin wyłącznie w sieci;
- 5.7. Nieefektywna elektromobilność – nierynkowa rozbudowa kosztownej infrastruktury ładowania;
- 5.8. Wysokie koszty energii – blokowanie Polsce możliwości sprowadzania tanich paliw z Rosji;
- 5.9. Ubóstwo energetyczne obywateli – doprowadzanie do minimalizowania zapotrzebowania na energię;
- 5.10. Surowcowe przejście państwa – przygotowywanie warunków eksploatacji złóż przez obcy kapitał;

6. BEZPIECZEŃSTWO ZDROWOTNO-SANITARNE

Zagrożenia:

- 6.1. Monopolizacja finansowania – przewaga państwowo-scentralizowanego dystrybuowania środków;
- 6.2. Monizm edukacyjny – wyłączność globalno-korporacyjnego kierunku kształcenia i sposobu leczenia;
- 6.3. Szkodliwe substancje – bezzradność wobec trucizn w produktach spożywczych i medycznych;
- 6.4. Blokowanie medycyny alternatywnej – karanie za stosowanie niezatwierdzonych metod i środków;
- 6.5. Genetyczne modyfikacje – wprowadzanie nieoznakowanych produktów otrzymanych z GMO;
- 6.6. Szeroki przymus szczepień – wprowadzanie i stosowanie niedostatecznie przebadanych preparatów;
- 6.7. Nieodpowiedzialność za szkody – brak odszkodowań po zastosowaniu zatwierdzonych procedur;
- 6.8. Szkodliwe wychowanie zdrowotne – zaznajamianie dzieci z patologicznymi modelami życia;
- 6.9. Podporządkowanie globalistycznym agendum – zobowiązania wynikające z członkostwa w WHO;
- 6.10. Promocja sztucznej żywności – likwidacja tradycyjnych upraw i hodowli małych gospodarstw;

7. BEZPIECZEŃSTWO INFORMACYJNO-CYBERNETYCZNE

Zagrożenia:

- 7.1. Ideologiczna ofensywa – masowe szerzenie rozkładowych wzorców intelektualnych i moralnych;
- 7.2. Otwarcie na interoperacyjność – dążenie do połączenia wszystkiego w jednej globalnej sieci;
- 7.3. Skażenie cyberaktywne – podnoszenie poziomu inwigilacji i zdolności zdalnego sterowania ludzi;
- 7.4. Obce monopole informatyczne – niekontrolowane prywatne oprogramowanie sektora publicznego;
- 7.5. Ekspansja sztucznej inteligencji – bezkrytyczne trenowanie wszędzie algorytmów generatywnych;
- 7.6. Cyfrowa identyfikacja tożsamości – wprowadzanie wielu metod rozpoznawania osób i rzeczy;
- 7.7. Pozorna osłona wywiadowcza – brak rodzimych - odpornych systemów i sieci informatycznych;
- 7.8. Cyfrowa waluta banku centralnego – kontrola ludzkiej aktywności za pomocą certyfikatów energii;
- 7.9. Nieograniczone współdzielenie danych – zautomatyzowana rekwizycja różnych danych poprzez sieć;
- 7.10. Zdalny monitoring – stosowanie urządzeń niepodlegających wyłącznej kontroli użytkownika;

II. DOMENY POMOCNICZE – perspektywicznego reagowania na zagrożenia

1. BEZPIECZEŃSTWO ROLNO-ŻYWNOŚCIOWE

2. BEZPIECZEŃSTWO PRZEMYSŁOWO-INWESTYCYJNE

3. BEZPIECZEŃSTWO HANDLOWO-USŁUGOWE

4. BEZPIECZEŃSTWO NAUKOWO-TECHNOLOGICZNE

5. BEZPIECZEŃSTWO OŚWIATOWO-KULTUROWE

6. BEZPIECZEŃSTWO INFRASTRUKTURALNO-KOMUNIKACYJNE

7. BEZPIECZEŃSTWO PRZYRODNICZO-ŚRODOWISKOWE

Zintegrowanej strategii działań państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego

1. Na kontekst bieżący prac nad Zintegrowaną Strategią bezpieczeństwa składają się zewnętrznie eskalujące i wewnętrznie eskalowane zagrożenia dla obecnej i późniejszej stabilności sytuacji militarno-politycznej, finansowo-gospodarczej i społeczno-kulturowej Polski, z czego winni zdawać sobie sprawę najwyżsi jej przedstawiciele, mający na względzie rzeczywistą pomyślność Narodu Polskiego. Ustalenia i stwierdzenia zawarte w Zintegrowanej Strategii Bezpieczeństwa są dedykowane przede wszystkim dla tych przedstawicieli jako czynników decyzyjnych, a w dalszej kolejności dla szerokiej opinii.

2. Opracowywane dotychczas analizy strategiczne w zakresie bezpieczeństwa na użytek oficjalnych decydentów państwowych i rozpowszechniane w przestrzeni medialnej, z jednej strony programowo nie dotyczą sedna problemów, którym jest fałszywa – jednowektorowa orientacja geopolityczna na amerykański czy niemiecki zachód, a z drugiej uporczywie kompromitująca się polityka wschodnia blokowania normalizacji relacji z sąsiadami na obopólnie korzystnych i wzajemnie równoprawnych zasadach.

3. Rozumiejąc strukturę polskiej sceny politycznej, w tym rozgrywanych całe dekady przez zewnętrzne ośrodki rozbieżności pomiędzy najważniejszymi ośrodkami władzy, pilnym staje się autentyczne odwołanie do poglądów i postaw Polskiej Wspólnoty Narodowej w kraju i poza jej granicami, na bazie poparcia której możliwe staje się rozpoczęcie autentycznych działań naprawczych w kluczowych domenach bezpieczeństwa.

4. Codzienne doniesienia z kraju (wskazujące na lobbingsowe kupowanie prawa), jak również z zagranicy (wskazujące na wciąganie Polski do wojen), unaoczniają dobitnie toczące się zmagania o kontrolę nad Polską jako miejscem na mapie wraz ze zlokalizowanymi na jej terenie zasobami ludzkimi, w tym intelektualnymi, pracowniczymi i konsumenckimi oraz majątkowymi, w tym kulturowymi, infrastrukturalnymi, lokalowymi, przyrodniczymi i geologicznymi, wobec których to działań panuje zмова milczenia i przyzwolenia.

5. Polskie czynniki państwowe, mające autentycznie na względzie dobro Narodu Polskiego, świadome sytuacji najwyższego zagrożenia a zarazem ostatniego momentu jego odwrócenia, nie mogą przedłużać stanu państwowej bezsilności, bezradności i bezmyślności, zwłaszcza kiedy przeciwnicy nie mają zahamowań i skrupułów w formułowaniu swoich bezpodstawnych i bezprawnych żądań oraz dopuszczania jawnych i skrytych prowokacji, nawet już celowo doprowadzając społeczeństwo do stanu desperacji albo rezygnacji.

6. W świecie, w którym śmiesznie brzmią nośne deklaracje przywódców słabnących krajów Zachodu, komicznie wyglądają ich strategiczne narady i bezskuteczne są decyzje sankcyjne przez nich podejmowane, wiele więcej – znacznie poważniejszych spraw rozgrywa się poza i ponad opinią publiczną mamioną spektaklami jedności lub nienawiści, zmierzających do ukształtowania nowego porządku światowego opartego na twardej sile, brutalnej dominacji i bezwarunkowej kapitulacji zwiedzionych rzesz w roli najemników, wyrobników a w końcu niewolników.

7. Jest sprawą najwyższej dziś wagi aby polskie czynniki decyzyjne mające na względzie rzeczywiste dobro Narodu zechciały dostrzec alternatywę i skorzystać ze wsparcia niemainstreamowych środowisk mających poszerzone i pogłębione rozeznanie w globalnie i lokalnie dramatycznej sytuacji, aby podjąć dzieło ratowania tego, co jeszcze uratować można w nowym światowym ładzie, na odwrócenie którego po ludzku rzecz biorąc nie ma już szans.

8. Wobec rozproszonych aktów dywersji i sabotażu w Polsce oraz usilnych ofensyw dyplomatycznych i agenturalnych wokół niej, pierwszą sprawą najwyższej wagi jest oczywiście dziś ratowanie pokoju na polskim terytorium i na wszystkich jego granicach, gdyż w przypadku fiaska tego zadania już nic innego niż przeżycie nie będzie się liczyć, i nic więcej dla Polski zrobić nie będzie można.

9. Efektem nieprzeciwdziałania lub niewłaściwego przeciwdziałania kluczowym i perspektywnym zagrożeniom są pogłębiające się zjawiska i procesy rozkładowe, które zachodzą na skalę globalną i na cywilizacyjną miarę. W Polsce jest ostatni moment, by jak ma to miejsce w poważnych państwach, zaczęto je powstrzymywać:

1. depopulacja – wyludnienie terytorium państwa z ludności etniczno-historycznie polskiej;
2. dezorientacja – ogłupienie ludzi do poziomu nierozoznania zaistniałych okoliczności;
3. deprawacja – zdziczenie postaw ludzi niewrażliwych na argumenty, wartości i reguły życia;
4. dekonstrukcja – sztuczna przebudowa zastanych i uznanych struktur językowych i społecznych;
5. dezintegracja – rozpad wspólnotowych więzi do egoistycznego poziomu plemiennych interesów;
6. destabilizacja – chaos i bezwład w sprawach i stosunkach życia zbiorowego i indywidualnego;
7. depersonalizacja – umaszynowanie ludzkich wyborów i zachowań na wzór binarnych systemów;
8. dehumanizacja – zezwierzęcenie wzajemnych relacji ludzi walczących ze sobą o wygodniejszy byt;
9. decywilizacja – barbaryzacja przez powrót do przedcywilizowanego stanu zniewolenia i poniżenia;
10. desuwerenizacja – wynarodowienie w techno-ideologicznie zunifikowanym państwie globalnym;

Do powstrzymania w Polsce zjawisk i procesów rozkładowych w pierwszej kolejności konieczna jest skonsolidowana ich świadomość na bazie wspólnego mianownika, w postaci opozycji wobec agentów, agencji i agend ogłoszonego świata Wielkiego Resetu oraz skrywanego przed nim pandemicznego, kryzysowego, terrorystycznego, wojennego i rewolucyjnego wdrażania resetu głębokiego.

1. BEZPIECZEŃSTWO GLOBALNO-MIĘDZYNARODOWE

1.1. Zagrożenie - Mylna ocena zagrożeń

1.1.1. Począwszy od głowy państwa przez organy ustawodawcze, administrację rządową, korpus dyplomatyczny, służby wywiadowcze, organy ścigania, wymiar sprawiedliwości, aparat kontroli, aż po ośrodki opiniotwórcze, wszyscy dostrzegają i artykułują jedno priorytetowo uprzywilejowane, bezrefleksyjnie eskalowane, paraliżująco wyolbrzymiane zagrożenie wojenne ze strony Federacji Rosyjskiej, polegające na zbrojnym zaatakowaniu terytorium Państwa Polskiego, jak również innych krajów UE i NATO, nie bacząc na inne równie, a nawet większe zagrożenia geopolityczne dla Polski, nadchodzące a nawet nacierające ze strony innych sąsiadów – Ukrainy i Niemiec.

1.1.2. Paraliżujące obezwładnienie państwowych czynników decyzyjnych i wykonawczych, polegające na wyolbrzymianiu jednego potencjalnego (w bliżej nieokreślonym czasie) zagrożenia przy jednoczesnym niezauważaniu i nieprzeciwdziałaniu innym zagrożeniom już aktualnym, odczuwalnym i narastającym, przypomina stan pandemicznego amoku, zakończonego 24 lutego 2022 roku, który spowodował oprócz wielu innych szkód dla społeczeństwa, państwa i narodu, ćwierćmilionową skalę zgonów z powodu złego diagnozowania chorób, stosowania niesprawdzonych środków i nieudzielania pomocy medycznej osobom potrzebującym.

1.1.3. Niewyciąganie wniosków z dramatycznych konsekwencji stosowania się państwowych czynników decyzyjnych i wykonawczych do globalnie reżyserowanych przedsięwzięć, angażujących ludność w obce czy wrogie jej przedsięwzięcia, uzasadniane wyolbrzymianymi czy wręcz prowokowanymi zagrożeniami pandemicznymi, terrorystycznymi, klimatycznymi, a obecnie wojennymi, przybliża do rzeczywistego załamania, w zakresie biologicznej egzystencji, zabezpieczenia majątkowego, rozchwiania psychicznego i dorobku kulturowego, wpisując się w depopulacyjne agendy światowe, regionalne kalkulacje polityczne i transnarodowe interesy korporacyjne.

1.2. Zagrożenie - Sojusznicze zobowiązania

1.2.1. Szeroko przyjmowany od kryzysu 2008 roku na euroamerykańskim Zachodzie konsensus mówiący o bankructwie demoliberalnej iluzji w stosunkach międzynarodowych, nigdy nieprzyjmowany na chińsko-azjatyckim wschodzie, niestety wciąż jeszcze determinuje polską politykę zagraniczną, niezdolną do kierowania się realizmem krytyczno-integralnym w systemie globalnym, wciągając Państwo Polskie w asymetryczne zobowiązania o jednokierunkowym charakterze wysługi dla ustępującego hegemonu – Stanów Zjednoczonych i jego interesów, a dokładniej interesów, które on firmuje i realizuje, gdyż niekonicznie są to interesy amerykańskiego narodu.

1.2.2. Pod naciskiem amerykańskiego hegemonu i jego sojuszników takich jak Izrael, od 1989 roku niezależnie od ekipy sprawującej w Polsce władzę, prowadzona jest polityka zasadniczo nierozwijania, a niekiedy wręcz nienawiązywania współpracy z państwami Azji czy światowego południa, jak np. w ramach BRICS, skazująca Polskę, na zewnętrzną, także w samej Europie, marginalizację przysłanianą wewnętrzną retoryką sukcesów, mających polegać na zakupach amerykańskiego uzbrojenia, lokalizacji amerykańskich koncernów z instytucjami medialnymi i finansowymi włącznie.

1.2.3. Najgroźniejsza w bliższych a tym bardziej dalszych skutkach dla Polski jest jednowektorowa wysługa jaką wyświadcza dla Stanów Zjednoczonych. Dotyczy ona wojny na Ukrainie, w związku z prowadzeniem której Polska udostępnia terytorium i infrastrukturę, oddaje uzbrojenie i paliwo, świadczy usługi zdrowotne i socjalne oraz przekazuje pomoc rzeczową i finansową, oficjalnie w wysokości 4,7 PKB, na podstawie skrywanych przed narodem umów z 2 grudnia 2016 roku i 7 lipca 2024 roku, ostatecznie skutkujących wciągnięciem Polski do nie swojej wojny ze wszystkimi rujnującymi i zabójczymi jej konsekwencjami, bez żadnych możliwości obrony i bez żadnego interesu udziału w niej, a pod propagandowym hasłem, że Ukraińcy walczą za Polaków.

1.3. Zagrożenie - Wpływy agentów zagranicznych

1.3.1. Liberalno-demokratyczne zakonserwowanie układu władzy, pod nazwą POPIS, złożonego z partyjno-rządowych decydentów, okresowo opozycyjnych dysydentów i kontrolujących ich ponadpartyjnych prominentów wskazuje na większe ich zainteresowanie utrzymaniem pozycji, niż poprawą sytuacji w państwie otwartym na zewnętrzne wpływy. Poszukiwanie przez układ władzy oparcia w stolicach państw obcych zaangażowanych w kształtowanie sytuacji wewnętrznej Polski, wyraźnie przekracza jego zabiegi o utrzymanie poparcia wyborców dotrzymanywaniem wyborczych obietnic.

1.3.2. Zainteresowane utrzymywaniem czy rozgrywaniem sytuacji wewnętrznej w państwie polskim, zewnętrzne ośrodki, środowiska i osobistości, wykorzystując personalne kontakty zakompleksionych tubylców, angażując stosunkowo niewielkie środki do ich motywowania czy wklajając ich w kompromitujące rozrywki, wpływają na podejmowane w Polsce decyzje, kształt obowiązującego prawa i świadomość opinii publicznej, co tłumaczy jawnie antypolskie konsekwencje, trudne do wyjaśnienia w inny sposób, a zarazem skutecznie gwarantowane urzędniczą nieodpowiedzialnością.

1.3.3. Wielopokoleniowa (od przedrozbiorowa) podatność elit rządzących w Polsce na wpływy agentów zagranicznych (dawniej ruskich i pruskich, później moskiewskich i brukselskich, a teraz amerykańskich i izraelskich), doprowadza do stanu, w którym zagrożeniem dla polskich obywateli są rządzący, nakładający na nich bariery i ograniczenia (np. od przedsiębiorców i rolników), egzekwujący od nich daniny i wymagania (np. podatki i składki), znacznie bardziej niż od obcych, zwłaszcza przybywających z Ukrainy czy krajów muzułmańskich, obejmowanych troską przy podstępny wykorzystaniu katolickiej wrażliwości Polaków. Działają tym samym ostatecznie i całościowo na ich zgubę, nie bacząc przy tym na zachodnie doświadczenia.

- Uzasadnienie Domeny 1.

1. Uzasadnienie strategii bezpieczeństwa w domenie globalno-międzynarodowej rozpoczyna spostrzeżenie dotyczące intensyfikacji konfrontacyjno-kryzysowych przygotowań do ustanowienia globalnego reżimu światowego jako zunifikowanego sposobu politycznego rządzenia i administracyjnego zarządzania ogólnoludzką populacją w stanie totalnego załamania dotychczasowego systemu bezpieczeństwa i masowego wyczekiwania na zapewnienie jego namiastek kosztem praw i wolności jednostek i zbiorowości.

2. Przygotowania do wprowadzenia globalnego reżimu światowego zwanego nowym światowym łańcem są podejmowane i prowadzone na euro-amerykańskim zachodzie na podstawie rozkładowo-destrukcyjnych agend Wielkiego Resetu, Zielonego Ładu, Transformacji Energetycznej, Paktu Migracyjnego, Standardów Wychowania Seksualnego, Traktatu Pandemicznego, Ochrony Bioróżnorodności, odbudowy po Pandemii czy Obrony Flanki Wschodniej, natomiast na azjatycko-chińskim wschodzie przez wprowadzenie ekspansyjno-innowacyjnych rozwiązań sztucznej inteligencji, internetu rzeczy, inteligentnych miast, identyfikacji tożsamości, cyfrowej waluty, kredytu społecznego czy robotów humanoidalnych,

3. Ustanowienie i usankcjonowanie globalnego reżimu politycznego rządzenia i administracyjnego zarządzania poza- i ponadpaństwową suwerennością, narodową odrębnością i społeczną solidarnością staje się konieczne wobec nieuchronnych skutków programowej eskalacji poziomu zbrojeń i działań wojennych, szkoleń terrorystów i terrorystycznych prowokacji, rewolucyjnych haseł i działań agentów rewolucji, załamania finansowych i spekulacji giełdowych, dewaluacji prawa i lekceważenia obyczajów, zwalczania prawdziwej wiary i szerzenia relatywizmu, rozpowszechniania dezinformacji i obniżania poziomu kształcenia czy korupcji korporacyjno-rządowej oraz skrywania układów mafijno-oligarchicznych.

4. Rzeczywista lub udawana niewiedza o zaprogramowanym, zorganizowanym, skrywanym i zmasowanym doprowadzaniu świata do kryzysu, anarchii i ruiny przez globalistyczne ośrodki, środowiska i osobistości w celu przejęcia nad nim władzy i zdobycia na własność jego zasobów, jest powodem wciąż nietrafnych diagnoz, niespójnych prognoz i niemiarodajnych rekomendacji, tak mainstreamowych komentatorów publicystycznych, jak również uważających się za antysystemowych analityków geopolitycznych, geoeconomicznych i geostrategicznych, przedkładających medialną popularność nad odważną uczciwość.

5. Empirycznie sprawdzalne fakty i logicznie formułowane wnioski dowodzą bezpośrednio lub pośrednio istnienia, stosowania i egzekwowania znacznie wcześniej opracowanych i w trakcie realizacji korygowanych scenariuszy wielkiego i głębokiego resetowania świata i człowieka, pierwszego w kierunku zaprowadzania w miejsce demokracji ustroju technokratycznego – dataizm, a drugiego w kierunku pozbawienia go statusu osobowo-podmiotowego przez sprowadzenie do poziomu rzeczowo-przedmiotowego – transhumanizm.

6. Główną przeszkodą na drodze technokratycznej przebudowy porządku światowego oraz transhumanistycznego przeformatowania życia ludzkiego są jeszcze działające struktury i reguły państwowe, narodowe, społeczne i religijne cywilizacyjnego Zachodu, na niwelowaniu których koncentrują się agenci, agencje i agendy globalizacji, podkopujący naturalne i kulturowe, racjonalne i moralne, materialne i duchowe fundamenty bezpieczeństwa osobistego i wspólnotowego od poziomu rodziny począwszy.

7. Uporczywe lekceważenie, podstępne dyskredytowanie i wielorakie penalizowanie podnoszenia spiskowych argumentów, dowodów i wyjaśnień zostało już przełamane, nie tylko w prywatno-domowych dociekaniach publicystycznych, lecz również w publiczno-instytucjonalnych badaniach naukowych odsłaniających zakulisowe kształtowanie zjawisk globalnych i procesów cywilizacyjnych, które zasadniczo nie są jedynie przypadkowym i samoistnym zbiegiem okoliczności, lecz rezultatem starannych kalkulacji, celowych inwestycji i dziejowych urojeń.

8. Pochodną jakości oceny bezpieczeństwa globalno-międzynarodowego rozgrywającego się w zewnętrznym otoczeniu państwa jest bezpieczeństwo wewnętrzne w zakresie każdej sfery działań jego funkcjonariuszy i obywateli podejmujących decyzje, które to bezpieczeństwo zwiększają albo zmniejszają, prowadząc do utrwalenia pokoju, wolności i dobrobytu, albo przybliżenia wojny, niewoli i nędzy.

9. Pobieżna obserwacja polskiej klasy politycznej a tym bardziej pogłębiona analiza wypowiedzi przytłaczającej większości jej przedstawicieli z obydwu koalicji naprzemiennie sprawujących władzę wskazuje na zasadniczy brak rozeznania w sytuacji globalno-międzynarodowej, prowadzący wprost państwo, naród i społeczeństwo do wojennego uwikłania, politycznego skompromitowania, majątkowego ograbienia, kryzysowego załamania, prawnego zanarchizowania, kulturowego rozkładu, demograficznego regresu, medialnego ogłupienia itd., co oznacza że jest ona sama największym zagrożeniem,

10. Obserwowany dziś stan państwowego, narodowego i społecznego zagrożenia ze strony rządzących, nominowanych bezpośrednio lub pośrednio przez rządzonych jest rezultatem cywilizacyjnego wydrążenia pielęgnowanej w Polsce tradycji łańciskiej przez jawne wpływy i niejawnie naciski obce – ukraińsko-turańskie, żydowsko-izraelskie, niemiecko-brukselskie, rosyjsko-bolszewickie, czy anglo-amerykańskie, rozciągające się na politykę i prawo, gospodarkę i finanse, kulturę i religię, co tłumaczy heroiczne angażowanie Polaków w niepolskie sprawy, interesy i wojny.

2. BEZPIECZEŃSTWO MILITARNO-TERYTORYALNE

2.1. Zagrożenie - Rozpowszechnianie patogenów informacyjnych

2.1.1. Pierwszym i najważniejszym gwarantem bezpieczeństwa militarno-terytorialnego jest zawsze świadomy rzeczywistych zagrożeń i gotowy do skutecznego przeciwdziałania im naród, złożony z ludzi zespolonych historyczną wspólnotą losów, krwi, ziemi, języka, obyczajów, praw, wartości i wiary, uznających przywództwo utożsamiających się z nimi i lojalnych wobec nich elit dających przykład poświęcenia oraz dowody słuszności w pracy i walce o jego biologiczne przetrwanie i pomyślną przyszłość.

2.1.2. Osłabianie narodowej wspólnoty przybiera wiele form, które sprowadzić można w znacznym stopniu do szerzenia antynarodowych patogenów intelektualnych, moralnych i emocjonalnych w kraju i poza jego granicami, z wykorzystaniem dostępnych środków masowego rozpowszechniania informacji, a w tym kształtowania opinii publicznej, uprawiania marketingu politycznego, szerzenia jednostronnej propagandy, wprowadzania astroturfingu na portalach społecznościowych, wzmagania nacisków ideologicznych, standaryzowania prawnych regulacji, wprowadzania technik socjolingwistycznych, uciekania się do operacji psychologicznych, czy zautomatyzowanego cenzurowania patriotycznych wypowiedzi jako faszystowskich.

2.1.3. Cyfrowo konstruowane i sieciowo rozpowszechniane patogeny informacyjne z jednej strony utrwalają mylne wyobrażenie o stanie rzeczywistych zagrożeń dla i na terytorium państwa, a z drugiej błędnie ukierunkowują militarne wysiłki dla przeciwdziałania im, prowadząc do eskalacji zagrożeń, osłabiania obronnej gotowości, niereagowania na prowokacje, lekceważenia dywersji, zadawalania się sprawozdaniami, opierania się na złudnych sojuszach, ponoszenia zbędnych nakładów, dokonywania nieadekwatnych zakupów uzbrojenia, niestawiania żołnierzom wymagań, ograniczania się do komputerowych gier wojennych, uzależniania zdolności od zachodnich sojuszników, tolerowania urzędniczej niekompetencji, nieodwoływania się do oddolnego wsparcia ludności.

2.1. Zagrożenie - Ukrywanie aktów dywersji

2.2.1. W mechanizmie synergicznej eskalacji zagrożeń dla bezpieczeństwa militarno-terytorialnego państwa, jednowektowa i pełnoskalowa orientacja geopolityczna na Stany Zjednoczone, skutkuje nie tylko brakiem samodzielności strategicznej planowania wobec zagrożeń zewnętrznych, lecz również brakiem samodzielnej zdolności operacyjnej do przeciwdziałania zagrożeniom wewnętrznym, którymi są akty wrogości ze strony narzuconego przez Amerykę partnera wojskowego, którego Polska musi wspierać w jego wojnie, a nawet utrzymywać ze swego budżetu, zasadniczo bez możliwości krytyki i zdolności dochodzenia odpowiedzialności za akty prowokacji (rakiet w Przewodowie 2022), terroryzmu (Nord Stream 2023), dywersji (Hala Marywilska 2024), sabotażu (Ujęcie wody w Sopocie 2025) i dewastacji (pomnik w Domostawie 2025) na swoim terytorium.

2.2.2. W miarę nasilania się na terytorium Polski aktów wrogości (podpaleń, awarii, zakłóceń, wyłączeń, napadów, wymuszeń) dotąd z automatu przypisywanych Federacji Rosyjskiej i Władimirowi Putinowi, czego nie wykazały organy ścigania i dwie komisje śledcze tropiące tylko rosyjskich agentów, wychodzą na jaw ukraińscy sprawcy w międzynarodowych powiązaniach, czego nietrudno się domyśleć w następstwie otwarcia granicy z Ukrainą w 2022 roku dla każdego i bez kontroli, z czego Polacy sobie zdają sprawę, a wiedząc że infiltrowane organy ścigania ukrywają skalę zjawiska są paraliżowani i zastraszeni.

2.2.3. Społecznie niepokojące, paraliżujące i zastraszające nieujawnianie i niezwalczanie źródeł narastającej w Polsce przestępczości popełnianej przez migrantów, a zwłaszcza coraz bardziej zorganizowanej dywersji z ukraińskiego kierunku, także w formie urzędniczej korupcji, politycznej infiltracji, produkcji kompromatów, stanowi bezpośrednie i narastające zagrożenie dla bezpieczeństwa militarno-terytorialnego państwa, zwłaszcza kiedy dotyczy przemytu broni (w rozmiarze 8 kontenerów) mogącej posłużyć do wzniecenia zapowiadanych przez Natalię Panczenko niepokojów i zamieszek ulicznych na temat czego panuje milczenie, a ścigane są osoby, składające doniesienia i żądające wyjaśnień.

2.3. Zagrożenie - Bezwład obrony cywilnej

2.3.1. Na zagrożenie dla bezpieczeństwa militarno-terytorialnego wynikające z bezwładności obrony cywilnej składają się nie tylko oczywiste zaniedbania organizacyjno-proceduralne, inwestycyjno-budowlane, materiałowo-paliwowe, sanitarno-medyczne, sprzętowo-komunikacyjne, transportowo-drogowe, kadrowo-szkoleniowe, czy oświatowo-wychowawcze, które są przewyższane w znacznym stopniu przez jednostki ochotniczej i państwowej straży pożarnej, lecz przede wszystkim centralnie dezorganizujące i dezinformujące decyzje i regulacje administracji rządowej - korporacyjnie skorumpowanej, agenturalnie zinfiltrowanej, biurokratycznie sformalizowanej i kompetencyjnie nieprzygotowanej, czego dowodem są klęski powodziowe, kiedy ludzie sami muszą się organizować i ratować, licząc co najwyżej na wojsko, które ma inne zadania, zwłaszcza w czasie wojny.

2.3.2. Ustawowe i wykonawcze regulacje prawne, jak również plany i decyzje administracyjne są w większym stopniu nastawione na działania pacyfikacyjne i ewakuacyjne aniżeli zaopatrzeniowe i ochronne ludności zamieszkującej swój teren, o czym świadczą zakupy w Warszawie 150 przegubowych autobusów ewakuacyjnych, a zarazem nawet nieoznaczanie wejść do wciąż niesprawnych schronów jak gdyby warszawskie metro miało pełnić funkcję ochronną, chociaż wcale się do niej nie nadaje, o czym się nie informuje podobnie jak o całym zestawie innych zabezpieczeń, z wyjątkiem plecaka ucieczkowego.

2.3.3. Z agenturalno-dywersyjnych powodów uporczywie lekceważony jest fakt, że trzonem obrony cywilnej są paramilitarne straże obywatelskie skutecznie chroniące życie i mienie w sąsiedztwie.

- Uzasadnienie Domeny 2.

1. Uzasadnienie strategii bezpieczeństwa w domenie militarno-terytorialnej wbrew panującej konwencji nie koncentruje się na kosztownych zakupach najnowocześniejszego, zagranicznego, niekompatybilnego z posiadanym wyposażeniem, niekontrolowanego i nieserwisowanego przez siebie wyposażenia wojskowego o ofensywnym charakterze tj. samoloty wielozadaniowe F 35, kooperujące z obcym zapleczem, lecz na odbudowie odporności państwa przed wewnętrznymi niepokojami zwłaszcza ze strony ludności napływowej oraz na wypadek zewnętrznych uderzeń, zwłaszcza powietrznych

2. Pomimo rozwoju technologicznego wciąż najważniejszym ogniwem systemu bezpieczeństwa militarno-terytorialnego pozostaje lojalny wobec własnego państwa obywatel zdolny jako żołnierz nie tylko do odpowiedzialnego i skutecznego posługiwania się wojskowym wyposażeniem ale również jako cywil do konstruowania i doskonalenia innowacyjnych rozwiązań ściśle wojskowych lub o podwójnym zastosowaniu, pracując w państwowym lub prywatnym – konkurującym przemyśle zbrojeniowym czy okołozbrojeniowym.

3. Bez świadomości rozdzwiku pomiędzy nieznaną technologią przyszłej wojny globalnej, a znaną z poprzednich wojen techniką lokalnego pola walki, łatwo można ponieść zbędne nakłady i uwikłać się w zastępcze potyczki (proxy war) dając się wykorzystać do cudzych interesów i w obcych celach, kupując uzbrojenie na poprzednią wojnę albo dając się zrujnować na wojenną miarę zaciąganyymi długami, przejmowanymi zasobami naturalnymi i oddawanym mieniem zastawnym.

4. Błędne upatrywanie wroga widząc go tam gdzie go nie ma czy nie ma w krytycznych rozmiarach na zewnątrz (w Rosji), a zarazem nie widząc go tam gdzie już się znajduje czy znajdzie się w krytycznych rozmiarach – wewnątrz kraju, to sytuacja kiedy zagrożenie przekształca się w samozagrożenie doprowadzające szybciej i głębiej do załamania, klęski i kapitulacji, nawet podwójnej przed Ukrainą, która kapituluje przed Rosją, której dała się przeciwstawić i Ameryką, która ją przeciwstawiła Rosji w celach globalnych (jak się okaże wymiany światowego systemu finansowego).

5. Obok błędnego - logicznie sprzecznego i empirycznie dziś niedoświadczanego upatrywania wroga w Federacji Rosyjskiej pod naciskiem agentur państw obcych zwłaszcza Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii oraz pod jak zawsze złudnymi obietnicami ich wsparcia, panuje mylne mniemanie, że położenie Polski skazuje ją do wasalnej zależności od jakiegoś mocarstwa, co zgoła predysponuje ją do czerpania z tego położenia nadzwyczajnych korzyści pod warunkiem współdziałania ze wszystkimi, począwszy od Białorusi i Rosji, aż po Chiny, Indie i Indonezję na wschodzie.

6. Chociaż iluzoryczne upatrywanie bezpieczeństwa militarno-terytorialnego pod wasalnym poddaniem Ameryce obnaża wiele okoliczności, tj. kolejny reset z Rosją, mineralny deal z Ukrainą, umowa Trumpa z von der Leyen, roszczenia z ustawy 447 wobec Polski, prymat Izraela w USA, naciski na Polskę wysłania wojsk na Ukrainę, postępujące otwieranie Polskiego terytorium i budżetu dla Ukraińców sprowadzających oczywiste zagrożenia, o czym oni sami już mówią, a nawet czym oficjalnie grożą jak prezydent Zelenski czy ambasador Bodnar.

7. Zamiast odbudowywania partnerskich relacji ze wszystkimi sąsiadami, jak również wszystkimi blokami współpracy nie tylko UE lecz również BRICS, polski komentariat geopolityczny rekomenduje wciąż te same skompromitowane imperatywy: dalsze przyciskanie Rosji, wspieranie Ukrainy aż do sprawiedliwego zwycięstwa, odrzucanie propozycji normalizacji ze strony Białorusi, zaufania w relacjach z Niemcami, opowiadania się po stronie Izraela, posiadania przez Polskę bomby atomowej, przyłączania Polski do koalicji chętnych, finansowania europejskich sił zbrojnych, otwarcia na legalną migrację i wyczekiwania na Pakt Migracyjny, prowadzące państwo do dalszego rozkładu wewnętrznego i uzależnienia zewnętrznego.

8. Unia Europejska blokująca swymi regulacjami rozwój polskiej gospodarki oraz obciążające finanse państwowe zobowiązania 5% PKB na uzbrojenie w ramach Paktu Północnoatlantyckiego, dobitnie świadczą o dokonującym się rozbiorze Państwa Polskiego doprowadzanego, nie tylko do finansowej zapaści, lecz również instytucjonalnej anarchizacji, a w konsekwencji niezdolności zapewnienia sobie bezpieczeństwa militarno-terytorialnego wobec niepokojów wewnętrznych i nacisków zewnętrznych, wypełniających powstałą próżnię.

9. Wbrew powszechnemu mniemaniu dla zapewnienia elementarnego bezpieczeństwa militarno-terytorialnego nie są konieczne setki miliardów złotych na dotacje, zapomogi i wsparcia, lecz redukcja opodatkowania obywateli, uwolnienie polskiego kapitału, odciążenie biurokratyczne przedsiębiorczości, osłona polskiego rynku przed nieuczciwą konkurencją i zaprzestanie zatrudniania w administracji do zbędnej pracy, co pozwoli społeczeństwu efektywniej zadbać o siebie, także w tym obszarze inwestując w najnowocześniejsze technologie militarnego lub podwójnego zastosowania.

10. Najśłabszym elementem bezpieczeństwa militarno-terytorialnego poza kadrową jakością administracji centralnej okazuje się nieodporną na ataki i zakłócenia, techniczno-organizacyjna infrastruktura krytyczna państwa łatwo hakowana, o ile nie w pełni przejmowana przez agenturalne wpływy i obce służby, zwłaszcza wykorzystywana przez wojsko, policję, wywiad, prokuraturę, sądy i sztaby antykrzysowe, systematycznie wyłączana jak na razie bardziej w celach testowych, pomimo istnienia w państwie wielu komórek do spraw bezpieczeństwa i powoływania na różnych szczeblach antykrzysowych sztabów, pomiędzy którymi brak rozdziału kompetencji koordynacji działań i przepływu informacji.

3. BEZPIECZEŃSTWO ADMINISTRACYJNO-PRAWNE

3.1. Zagrożenie - Działania bez podstaw prawnych

3.1.1. Podejmowanie i prowadzenie przez funkcjonariuszy publicznych działań legislacyjnych, administracyjnych, sądowych, kontrolnych, policyjnych, czy finansowych bez podstaw w przepisach obowiązującego prawa lub z ich przekroczeniem stanowi akt niepraworządności polegający zwłaszcza na pozaustawowym i niekonstytucyjnym ograniczaniu obywatelskich praw i wolności z jednej strony, a z drugiej na obciążaniu całego społeczeństwa kosztami ostatecznie prowadzącymi do bankructw i wystawianiu narodu na ryzyko z wojennym włącznie

3.1.2. Zagrożenie bezpieczeństwa administracyjno-prawnego polegające na niepraworządnym stanowieniu, stosowaniu i egzekwowaniu prawa z powoływaniem się na nieistniejące lub już w ogóle nieobowiązujące czy nie mające zastosowania w danej sprawie przepisy uzasadniane czy usprawiedliwiane jest często klauzulami generalnymi działania dla dobra czyjogoś (np. dziecka) albo czegoś np. śledztwa, w interesie społecznym (np. walki z pandemią) albo na rzecz bezpieczeństwa narodowego (np. obrony przed rosyjską agenturą), gdy w rzeczywistości coraz częściej służy pacyfikacji społecznego niezadowolenia, kontynuacji narodowego wywłaszczenia czy państwowego uzależnienia od decyzji, wpływów i kontroli obcych, czy nawet wrogich ośrodków.

3.1.3. Działania w sferze bezpieczeństwa administracyjno-prawnego bez wystarczających podstaw, mające pozory konstytucyjnej i ustawowej legalności prowadzone są masowo w nieformalnych (a mogą też być w formalnych) stanach nadzwyczajnych rozciąganych także na inne sytuacje częściowo rzeczywistych czy całkowicie pozornych zagrożeń dla życia, zdrowia, mienia, ładu i porządku, jak miało to miejsce po atakach na WTC w 2001 roku, po ogłoszeniu przez WHO pandemii w 2020 roku, czy jak ma to miejsce po rozpoczęciu przez Rosję większokalowych działań wojennych na Ukrainie w 2022 roku, kiedy są zawieszane, ograniczane, czy znoszone prawne gwarancje i obywatelskie wolności: poruszania się, słowa, druku, zgromadzeń, korespondencji, badań naukowych, praktyk religijnych, czy działalności gospodarczej, a nakładane mogą być obowiązki opuszczania terenu, udostępniania transportu, oddawania mienia czy udzielania zakwaterowania.

3.2. Zagrożenie - Zaciąganie bezprawnych zobowiązań

3.2.1. Niepraworządne angażowanie Państwa Polskiego w wojnę na Ukrainie, z którą Polska nie jest w sojuszu obronnym ani w międzynarodowej organizacji obronnej oraz obciążanie Narodu Polskiego związanymi z tym kosztami i ryzykami, odbywa się z powołaniem na niezgodne z polskim prawem a obowiązujące w świetle prawa międzynarodowego dwie umowy zawarte pomiędzy obydwojma państwami - umową z 2 grudnia 2016 roku oraz porozumienie z 8 lipca 2024 roku.

3.2.2. Umowa ogólna z dnia 2 grudnia 2016 roku zawarta pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Gabinetem Ministrów Ukrainy w sprawie wzajemnej współpracy w dziedzinie obronności, podpisana przez ministrów obrony obu państw, Antoniego Macierewicza i Stepana Połtoraka, nie przeszła procedury ratyfikacyjnej pomimo tego, że kształtuje układ polityczny i wojskowy oraz rodzi znaczne zobowiązania finansowe. Została ona ogłoszona w Monitorze Polskim i ma status obowiązujący. Weszła w życie 17 listopada 2018 roku po zatwierdzeniu przez Radę Ministrów. W umowie zostały nałożone na Polskę zobowiązania w 24 obszarach wojskowych bez faktycznej i formalnej możliwości dochodzenia symetrycznych zobowiązań od Ukrainy.

3.2.3. Porozumienie z dnia 8 lipca 2024 roku w sprawie współpracy pomiędzy Rzeczypospolitą Polską i Ukrainą w dziedzinie bezpieczeństwa, podpisane przez Premiera Donalda Tuska i Wołodymyra Zełenskigo, nie zostało ratyfikowane ani nawet opublikowane w polskim organie promulgacyjnym. Ustanawia ono wyłącznie polskie zobowiązania (organów władzy państwowej i administracji samorządowej oraz sił zbrojnych i służb publicznych) wobec Ukrainy. Głównym celem umowy jest pomoc Ukrainie w realizacji jej prawa do samoobrony wobec agresji ze strony Rosji, a zatem przyłączenie się Polski do wojny z Rosją. Zobowiązania Polski jakoby dobrowolnie przez nią przyjęte, a w rzeczywistości jednostronnie na nią nałożone, formalnie przez Ukrainę, a realnie wykorzystującą ją Amerykę, obejmują liczne świadczenia rzeczowe, daniny finansowe i obowiązki świadczeń pod nazwą współpracy i współdziałania na polu militarnym, gospodarczym, politycznym, socjalnym i naukowym.

3.3. Zagrożenie - Działania na szkodę państwa

3.3.1. Działania na szkodę państwa najwyższych jego funkcjonariuszy, chociaż miewają wiele form, to z punktu widzenia bezpieczeństwa administracyjno-prawnego polegają przede wszystkim na służeniu obcym interesom i uleganiu wrogim żądaniom jak ma to miejsce w relacjach polsko-ukraińskich.

3.3.2. W praktyce to jak wsparcie Polski dla Ukrainy jest traktowane nie zależy dziś od względów formalno-prawnych, ale od względów materialno-politycznych, tym bardziej, jeśli są w tej sprawie składane wojownicze wobec Rosji oświadczenia i podpisywane dokumenty zwane umowami. Niezważanie na wojenne ryzyko, wskazuje na najwyższą niefrasobliwość konstytucyjnych przedstawicieli polskiego państwa, ale również dopuszczenie się zdrady stanu poprzez sprowadzanie bezpośredniego niebezpieczeństwa dla nienaruszalności i integralności terytorium państwa.

3.3.3. Kwalifikacja działania jako przekroczenia uprawnień i sprzeniewierzenia się interesom obywateli, a tym samym niepraworządności, zależy nie tyle od obowiązującego prawa konstytucyjnego i karnego, ale od panującej woli politycznej i siły sprawczej dochodzenia odpowiedzialności. Za niepraworządne uznać bowiem należy każde działanie, nie tylko polegające na przekroczeniu uprawnień czy niedopełnieniu obowiązków, lecz także godzące w podstawowe interesy państwa jako dobra wspólnego wszystkich obywateli. Spośród zaś tych dóbr pokój i bezpieczeństwo stoją na pierwszym miejscu.

- Uzasadnienie Domeny 3.

1. Praworządność jest słowem używanym, a często nadużywanym, do politycznie zaangażowanej oceny stanowienia, stosowania i przestrzegania prawa pozytywnego, w tym zwłaszcza krajowego, międzynarodowego i unijnego, pod względem zgodności z najwyższym jego źródłem jakim jest konstytucja oraz powołanymi w niej poza i ponad systemowymi zasadami, wartościami i normami porządku naturalnego, moralnego, rozumowego, zwyczajowego i religijnego przyjmowanej cywilizacji.

2. Podstawowy podział praworządności dotyczy praworządności formalnej jako zgodności działań organów państwowych i samorządowych oraz obywateli i ich organizacji z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, oraz materialnej jako zgodności tych działań z regułami słuszności i sprawiedliwości podzielanymi w społeczeństwie, w tym artykułowanymi przez nie aktami demokracji bezpośredniej i pośredniej, nie tylko w wyborach, referendach i inicjatywach ustawodawczych, lecz również manifestacjach, petycjach, memorandumach, sondażach, debatach i ruchach obywatelskich.

3. Postępująca złożoność i dynamika życia społecznego, politycznego, gospodarczego i kulturalnego skrywa erozję formalnych procedur stanowienia, stosowania i przestrzegania prawa oraz wydrążania jego treści z tradycyjnie rozumianych i powszechnie cenionych wartości – słuszności, sprawiedliwości i prawości, wpisując się w transformację od demokracji przedstawicielskiej, przez demokrację uczestniczącą i deliberatywną, aż po demokrację poszturchiwaną i walczącą, będącą w rzeczy samej demokratą jako demokratyczną karykaturą a w zasadzie technokratyczną dyktaturą.

4. Zakres formalno-proceduralnej i materialno-aksjologicznej erozji prawa powodowany uwarunkowaniami polityczno-ideologicznymi (np. wokeizacja i dekarbonizacja) oraz techniczno-ekonomicznymi (np. cyfryzacja i algorytmizacja) przemawia za stanem masowej i rozległej oraz systemowej i metodycznej niepraworządności, rozszerzanej nieprzypadkowo w procesie globalizacji niemal na każdą sferę działań państwowych, międzypaństwowych i ponadpaństwowych oraz ludzkiej indywidualnej i zbiorowej aktywności, obniżając rangę norm prawnych, podważając ich status i deformując ich wychowawczą rolę.

5. Konsekwencje poszerzania i pogłębiania niepraworządności dotyczą stanu bezpieczeństwa narodowego i wynikają przede wszystkim z niewykonywania lub nienależytego wykonywania konkretnych przepisów obowiązującego w Polsce prawa na trzech poziomach – konstytucyjnym, ustawowym i wykonawczym, przy jednoczesnym obniżaniu poziomu kultury prawnej w odniesieniu do wykładni źródeł prawa. Praworządność jest jednak nie tylko wykonywaniem formalnie obowiązujących przepisów prawa, lecz przede wszystkim stanowieniem sprawiedliwego prawa na rzecz realizacji dobra wspólnego suwerena, którym jest Naród.

6. Spośród wielu dziedzin niepraworządności w Polsce wybija się na czoło niepraworządność w obszarze: 1) stosunków polsko-ukraińskich niejawnie kształtowanych poza debatą publiczną, 2) wymiaru sprawiedliwości wprowadzanego w stan pogłębiającej się anarchii, 3) obronności państwa obniżanej nieodpłatnym przekazywaniem uzbrojenia na prowadzenie obcej wojny, 4) masowej migracji zagrażającej spójności narodowej państwa, 5) opieki zdrowotnej dotkniętej systemową niewydolnością w zakresie zdolności świadczenia usług medycznych.

7. Z politycznego punktu widzenia podpisanie w lipcu 2024 roku Porozumienia w sprawie obronności przez Donalda Tuska jako Prezesa Rady Ministrów, będącego organem reprezentującym Państwo Polskie, z Wołodymyrem Zełenskim występującym w roli Prezydenta Ukrainy będącej w stanie nieformalnej (wzajemnie niewypowiedzianej) wojny z Federacją Rosyjską, może być potraktowane jako przystąpienie Polski do tej wojny, niezależnie od składanych deklaracji. Jest to możliwe tym bardziej, że przez polskie terytorium przepływa ponad 90% pomocy dla Ukrainy, a instytucje państwa polskiego zapewniają Ukrainie największe wsparcie wojskowe, humanitarne, socjalne, medyczne, logistyczne, dyplomatyczne i inne na świecie.

8. Pomimo że ważność umów obydwu z kilku jurydycznych powodów może być kwestionowana, ich faktyczne skutki w postaci nie tylko militarnego zaangażowania Polski mają miejsce czy to na własnym terytorium, czy terytorium Ukrainy, co w pewnych okolicznościach może pozwolić na uznanie, że Polska włączyła się do wojny. W stosunkach międzynarodowych rozstrzygające są bowiem nie tylko względy formalne, ale również realne, czego dowodem jest niewypowiedzenie sobie wojen przez praktycznie walczące ze sobą strony, tylko dlatego że w świetle prawa międzynarodowego nie byłoby to skuteczne. Skoro we współczesnym świecie toczy się kilkadziesiąt różnie określanych wojen, jak np. operacja specjalna na Ukrainie czy w Strefie Gazy lub pokojowa interwencja jak wcześniej w Iraku i Afganistanie, w tych samych kategoriach można kwalifikować wspomagających strony uczestników jako sojuszników wojennych działań po którejś ze stron.

4. BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWO-SKARBOWE

4.1. Zagrożenie - Zadłużenie publiczne

4.1.1. Gwałtownie zwiększane i znacząco skrywane zadłużenie publiczne stanowi krytyczne zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa i bezpieczeństwa narodowego, gdyż nie prowadzi tylko do niewypłacalności instytucji szeroko rozumianego sektora budżetowego, ale również skutkuje dalszymi – drastycznymi obciążeniami sektora pozabudżetowego, w tym samorządu terytorialnego wszystkich szczebli, systemu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych, krajowych instytucji finansowych, małych i średnich przedsiębiorstw prywatnych, komunalnych i państwowych oraz gospodarstw domowych i samych obywateli jako podatników zwłaszcza nieuchronnie z konieczności podnoszonych stawek obciążeń majątkowych np. z tytułu oczekującego na wdrożenie podatku katastralnego.

4.1.2. Na zadłużenie publiczne składa się zadłużenie państwowe w wysokości około 2 bilionów zł., w tym budżetowe – budżetu centralnego w wysokości około 1,6 biliona zł., i pozabudżetowe dwudziestu kilku funduszy celowych w wysokości około 400 miliardów zł., oraz społeczne w zakresie pokrywania zobowiązań z tytułu ubezpieczeń emerytalnych, rentowych, wypadkowych, chorobowych i zdrowotnych w wysokości około 2-3 biliona zł. Na liczby te nakładają się należności przyszłych okresów z tytułu znanych i nieznanymi, ale już zaciągniętych zobowiązań przez naczelne, centralne i terenowe organy administracji.

4.1.3. Zasadniczymi przyczynami zadłużeniowego zagrożenia są przede wszystkim lekkomyślnie a zarazem umyślnie zaciągane przez organy władzy ustawodawczej i wykonawczej szczebla centralnego zobowiązania pod pretekstami: 1) socjalistycznego wsparcia dopłatami i zasiłkami, 2) konsekwencji członkostwa w UE, NATO i innych organizacji międzynarodowych, 3) walki z wykreowaną pandemią i jej skutkami, 4) utrzymania ponad miarę rozbudowanego i szkodliwego aparatu biurokratycznego, 5) przyjmowania na utrzymanie obcych obywateli przede wszystkim z Ukrainy, ale także z innych zakątków świata, 6) pokrywania wojennych kosztów Ukrainy i dostarczania wielu świadczeń w związku z jej prowadzeniem, 7) angażowania państwa w działalność gospodarczą, społeczną, kulturalną, oświatową itp.

4.2. Zagrożenie - Mechanizmy wsparcia finansowego

4.2.1. Uznanie mechanizmów wsparcia finansowego realizowanego na podstawie procedur aplikowania o krajowe, zagraniczne, unijne czy światowe środki na realizację projektów, jak również przyznawane na podstawie ustaw budżetowych i urzędniczych decyzji w celu stałego subwencjonowania wybranych obszarów czy aktywności społeczeństwa i gospodarki, za zagrożenie jeszcze przed stanem krytycznym bezpieczeństwa narodowego, a tym bardziej kiedy stan ten nieuchronnie nadchodzi, spotyka się z oczywistym niezrozumieniem i sprzeciwem tak ze strony rządzących (kupujących sobie społeczne poparcie), jak również rządzonych (chwilowo korzystających z otrzymywanych środków), tym bardziej im słabną realne możliwości zapewniania takiego wsparcia.

4.2.2. Istotą zagrożenia tkwiącego w mechanizmach finansowego wsparcia z budżetu centralnego, a w mniejszym stopniu z budżetów terytorialno-samorządowych są postępujące aż do załamania procesy etatyzacji jako rozrostu redystrybucyjnego aparatu, fiskalizacji jako zwiększania obciążeń pierwotnych wytwórców wartości, pauperyzacji jako stałego ubożenia wszystkich z powodu malejących wpływów, korupcyjne jako wykorzystywania kompetencji decyzyjnych dla własnych korzyści majątkowych, a przede wszystkim stagnacji jako systemowej niewydolności twórczej i wytwórczej przekładającej się na spadek realnego wzrostu gospodarczego, realnego poziomu dochodów per capita, realnej wartości majątku narodowego oraz realnej siły nabywczej pieniądza krajowego, ukrywane przed społeczeństwem do ostatecznego załamania wskaźnikami nominalnymi.

4.2.3. Istotą zagrożenia tkwiącego w mechanizmach finansowego wsparcia ze środków zagranicznych, nie są same środki ale warunki na jakich są one przyznawane i cele jakim mają one służyć czyli jak i na co mogą czy muszą być one wydatkowane, co zwykle jest przed społeczeństwem ukrywane, gdyż ostatecznie służą one dalekosiężnym celom zewnętrznych ośrodków planistycznych, mimo że niekiedy chwilowo poprawiają sytuację krajowych ich beneficjentów, przykrywając medialnie rozpadowo-rozkładowe ich efekty dla przejmowanego państwa, uzależnianego społeczeństwa i deprawowanego narodu, przy udziale unijnych dotacji i funduszy, programów FARE i innych z Open Society Sorosa i Rockefellera czy funduszy Norweskich i USAID.

4.3. Zagrożenie - Fałszywe wskaźniki finansowe

4.3.1. Pozornie mniej istotne zagrożenia dla bezpieczeństwa w domenie finansowo-skarbowej jakimi są fałszywe wskaźniki finansowe, może okazać się największym zagrożeniem, nawet w zestawieniu z innymi domenami bezpieczeństwa, gdyż posługiwanie się mylącymi danymi do oceny stanu gospodarki buduje fałszywy obraz całej polityki państwa a nawet założeń jego ustroju społeczno-politycznego, gdyż rozmiary, tempo i kierunki transferów pieniężnych integralnie i wymiennie odzwierciedlają stan państwa, kondycję społeczeństwa i odporność narodu.

4.3.2. Fakt, że w krajach Zachodu wskaźnik produktu krajowego brutto uchodzi wciąż za najważniejszy dla oceny gospodarczego rozwoju państwa, nie zwalnia z trzeźwej weryfikacji jego miarodajności i przydatności, gdyż dalece zniekształca on na polityczne, geopolityczne i globalpolityczne zamówienie rzeczywisty stan i poziom rozwoju zwłaszcza w zestawieniu z rosnącą potęgą gospodarczą państw BRICS+ i całego Światowego Południa, doprowadzając ostatecznie do zamiany światowej polaryzacji na osi wschód – zachód na oś północ-południe.

4.3.3. Spośród wielu powodów dyskwalifikujących wskaźnik PKB jest m.in. jego wzrost w miarę wzrostu zadłużenia publicznego, a w tym finansowo nieproduktywnych wydatków z budżetu państwa czy zwiększania rozmiarów finansowych spekulacji, tzw. gorącego pieniądza drenującego narodowy majątek.

- Uzasadnienie Domeny 4.

1. Dla nieco tylko trzeźwiej myślących umysłów jest oczywistym, że zadłużeniowe praktyki nie będą trwały wiecznie i raczej prędzej niż później doprowadzą do bankructwa ze wszystkimi najgorszymi tego konsekwencjami. Od starożytności jest znana, a do dziś pod różnymi formami skrywana twarda prawda niewoli za długi, w którą dziś wprowadzają rządzący krajami znacznej części świata z krajami Zachodu na czele, na zgubę rządzonych, pozorując humanitaryzm i demokrację jako realizowanie ich pragnień lepszego życia i zaspakajania potrzeb zapewniania poczucia bezpieczeństwa.

2. Prowadzona przez światową finansjerę od dekad naprzemiennie polityka taniego pieniądza w celu nakręcania krajowych koniunktur, po których następują nieuchronne załamania w postaci gwałtownych krachów czy stopniowych stagnacji pod nazwą cykli koniunkturalnych sprzyja zadłużeniowym procesom najpierw na inwestycje a potem na odbudowę, w trakcie których długi prywatne przekształcają się w niespłacalne długi publiczne jako przejmowane przez państwo w ramach pomocy biznesowi (zwłaszcza sektora bankowego) albo przez państwo, zaciągane w ramach socjalnego wsparcia dla potrzebujących, ale zawsze wierzycielami i beneficjentami są te same światowe instytucje finansowe stosujące wyrafinowane metody pomocowego szantażu, jak czyni to MFW i BS.

3. Znany sposób wyzerowywania długów jest wojna, ale zawsze w stosunku do rzeczywistych jej zwycięzców, nie zaś zwyciężonych, którzy niekiedy przez stulecia muszą je spłacać wraz z odsetkami. Skoro zaś ostatecznym rzeczywistym źródłem wartości jest ludzka praca, to zobowiązania te spłacają społeczeństwa podbijanych państw, emitujących w tym celu coraz mniej wartościowe papiery w postaci pieniądza gotówkowego, co generuje inflację pochłaniającą realne zasoby ludności, te trwałe – majątek i te płynne – wkład ludzkiej pracy.

4. Skonstruowany w Breton Woods w 1944 dolarowy system finansowy dla świata (zwłaszcza po 1971 roku, kiedy odstępiono od wymienialności na złoto, po 2001 roku, kiedy rozpoczęto wojnę z terroryzmem, po 2008 roku, kiedy zaczęto ratować banki zbyt wielkie, by upaść, po 2020 roku, kiedy nademisję uzasadniano wirusem SARS-CoV-2, a zwłaszcza teraz po 2022 roku, kiedy jawnie USA zaangażowały się w światowe wojny (w znaczeniu globalnie zintegrowane), w tym na Ukrainie i na Bliskim Wschodzie) wyczerpał się, doprowadzając do sytuacji, w której Stany Zjednoczone stały się największym dłużnikiem świata emitując bez ograniczeń walutę, która ze względu na jej nadmiar i utratę wartości przestaje pełnić funkcję światowych rezerw i środka światowej wymiany handlowej.

5. Obecne – krytyczne zadłużeniowe zagrożenie bezpieczeństwa polskiego państwa, społeczeństwa i narodu wynika z nominalnej wielkości narastającego długu w toku jego obsługi (regulowania odsetek bez spłat dłużnych kwot za pomocą dalszego kredytowania poprzez emisję skarbowych obligacji) i braku realnych zdolności spłaty w jakimkolwiek dającym się zaprojektować trybie, bez przejęć zasobów ludności z konfiskatami mienia i niewolniczymi warunkami życia włącznie, tym bardziej że wobec Polski a za sprawą celowych zaniedbań jej administracji i dyplomacji, wysuwane są kolejne roszczenia majątkowe już nie tylko ze strony lobby żydowskiego w USA, lecz samego Państwa Amerykańskiego.

6. Systemowo, ustrojowo i planowo generowane zadłużenie, wraz z innymi destrukcyjnymi czynnikami w postaci wojennego zaangażowania przeciw Rosji w interesie Stanów Zjednoczonych, Ukrainy, Izraela, Niemiec, Anglii czy Francji, doprowadzenia do migracyjnego chaosu pod naciskiem Unii Europejskiej oraz kontynuowania transformacji energetycznej pod naciskiem ideologii klimatycznej, przybliży skorelowany moment załamania na trzech poziomach finansowo-skarbowej odporności – opartej na prawie państwowo-instytucjonalnym, na gospodarce wolno-rynkowej na kulturze narodo- tożsamościowej.

7. Dziś kluczowym obciążeniem finansowo-skarbowym staje się przestawianie państwa na wojenne tory nie tyle w zakresie podnoszenia realnych zdolności wojskowych, przystępowania do odbudowy przemysłu zbrojeniowego i zwiększania odporności społecznej na ataki zewnętrzne oraz wewnętrzną dywersję, co poprzez dyplomatyczne wikłanie go w epizodyczne i enigmatyczne koalicje takie jak „koalicja chętnych”, a przede wszystkim poprzez budżetowe wydatki na zbrojenia. Są to (w pierwszej kolejności zagraniczne zakupy nadmiarowego i niedostosowanego wyposażenia) w wysokości 5% PKB, co stanowi wraz z obsługą polskiego zadłużenia około 300 miliardów zł. (200 obronność + 100 odsetki) czyli już niemal połowę budżetowych wpływów wynoszących około 630 miliardów zł., podczas gdy cały budżet stanowi około 930 miliardów uzupełniony około 300 miliardowym deficytem, pokrywanym emisjami obligacji skarbowych z rosnącą stopą oprocentowania od 5% w miarę wzrostu ryzyka niewypłacalności także w razie destabilizacji sytuacji.

8. Elementem systemowego i metodycznego zafałszowywania sytuacji jest powszechne stosowanie wskaźnika PKB do ukrywania przed społeczeństwem wojennego zaangażowania państwa, nie odwołując się do jego dochodów, lecz do sztucznie zawyżanego wzrostu całej gospodarki około 3,5% tego społeczeństwa mający wynieść za 2025 rok z dużym przybliżeniem niemal 4 biliony złotych z czego 5% to około 200 miliardów zł., co stanowi około 30% budżetu centralnego państwa Polskiego, jako umownie przyfrontowego, którego wydatki wojskowe znacznie się zwiększą, kiedy stanie się skutek obcej i wrogiej polityki państwem realnie frontowym (kiedy staną się one wydatkami wojennymi).

5. BEZPIECZEŃSTWO ENERGETYCZNO-SUROWCOWE

5.1. Zagrożenie - Dyktat klimatyczny

5.1.1. Dyktat klimatyczny jest dziś głównym zagrożeniem dla bezpieczeństwa energetyczno-surowcowego państwa, społeczeństwa i narodu, gdyż z pobudek ideologicznych, nie zaś pod wpływem argumentów empirycznych, logicznych, geologicznych, klimatologicznych, ekologicznych, ekonomicznych i etycznych narzuca aprioryczne imperatywy dekarbonizacji jako rezygnacji z węgla i węglowodorów w roli paliw służących do wytwarzania energii cieplnej oraz napędzania urządzeń na rzecz korzystania z niestabilnych źródeł alternatywnych, przede wszystkim w postaci energii słonecznej i wiatrowej, z wykorzystaniem niepodlegających utylizacji, szybko zużywających się, konstruowanych z ograniczonych zasobów ziem rzadkich, rozregulowujących tradycyjne sieci energetyczne, mało wydajnych i społecznie kosztownych paneli słonecznych i turbin wiatrowych.

5.1.2. Najważniejszym sposobem masowego wprowadzania energetyki słonecznej i wiatrowej jako „zielonej” i „odnawialnej” są państwowe subsydia z przymusowych danin publicznych administracyjnie przyznawane do instalacji i korzystania z urządzeń oraz przepisy nakazujące skupowanie tej energii przez zakłady energetyczne, które jej nie potrzebują z powodu konieczności wprowadzania do sieci stabilnego prądu, co ostatecznie tylko zwiększa ogólne koszty wytwarzania energii, a tym samym podnosi jej cenę zwiększaną dodatkowo opłatami za uprawnienia do emisji dwutlenku węgla dla energetyki, transportu i budownictwa, które to po wprowadzeniu na giełdy stały się przedmiotem spekulacji i osiągnęły już wartość 100 euro za tonę CO₂, a mogą rosnąć bez ograniczeń.

5.1.3. Szacowana na 2-4 całkowita efektywność energetyczna słonecznych i wiatrowych instalacji, w porównaniu z efektywnością energetyki węglowodorowej szacowanej na 20-40 i jądrowej na 50-70, jest narzucana na podstawie fałszywego dogmatu ocieplania się klimatu z powodu gromadzenia się dwutlenku węgla wyemitowanego do atmosfery przez człowieka, gdy w rzeczywistości wiele wskazuje, że jest dokładnie odwrotnie – gromadzi się on tam właśnie z powodu całkowicie niezależnego od ludzi ocieplania powierzchni planety z powodu zwiększonego nasłonecznienia jako o wiele większego efektu kosmicznego, a sam dwutlenek węgla miewał w historii świata o wiele większe stężenia, dzięki czemu występował bujny rozwój roślinności.

5.2. Zagrożenie - Eliminacja tradycyjnej energetyki

5.2.1. Zagrożenie dla bezpieczeństwa energetyczno-surowcowego polski w postaci eliminacji do 2049 roku tradycyjnej energetyki polega na nieodwracalnej likwidacji kopalń węgla kamiennego i brunatnego przez niszczenie zdolności wydobywania złóż przez zasypywanie, zalewanie i wysadzanie szybów, czego nie robią państwa sąsiednie, zaś państwa tzw. światowego południa, którym przewodzą Chiny oddają do użytku dziennie kilka nowych kopalń tego surowca, dobrze rozumiejąc, że jest to źródło najtańszej i najpewniejszej oraz najbardziej stabilnej i najłatwiej dostępnej energii, zwłaszcza w sytuacji naturalnych czy sztucznych zawirowań pogodowych, np. z powodu zapylenia atmosfery wybuchami wulkanów i ataków jądrowych, jak również wrogich zastosowań technologii geoinżynierskiej, czego zakazują już niektóre stany w Ameryce.

5.2.2. Patrząc z poziomu bezpieczeństwa państwa w dalszej perspektywie nie sposób pominąć przygotowań do globalnej koncentracji zarządzania energią widocznych w pozbawianiu czy pozbawianiu się energetycznej samodzielności przez państwo poprzez przyłączanie do jednej sieci albo czasowym odłączaniu w ramach restrykcji, jak wobec Rosji w celu spolaryzowania dwubiegunowego układu, który z czasem (jak miało to już miejsce po 1989 roku) stanie się jednobiegunowy, w którym energia stanie się towarem deficytowym łatwo wykorzystywanym do kontrolowania obywateli, co ma już miejsce w wielu krajach, jak np. w Australii, gdzie centralnie ustawiana jest klimatyzacja w domach i biurach.

5.2.3. Odgórnie jak w UE pozbawianie państw, czy dodatkowo oddolnie jak w Polsce pozbawianie się suwerenności energetycznej, surowcowej i paliwowej w tym suwerennego władztwa nad liniami przesyłowymi i szlakami zaopatrzeniowymi w tym z Rosji, prowadzić musi w stosunkowo niedługiej perspektywie do regionalnej a później też globalnej zależności rozwoju gospodarczego i życia ludzkiego od technokratycznych ośrodków decyzyjnych, dążących do sterowania z wykorzystaniem scalonych sieci dystrybucji energii, informacji i waluty w postaci opracowywanych certyfikatów energetycznych.

5.3. Zagrożenie - Narzucanie zielonych standardów

5.3.1. Zagrożenie wynikające z narzucania zielonych standardów stanowi fragment nakładanych na biznes, potem administrację a następnie na obywateli kompleksowych wymogów o pozaprawnym i ponadprawnym, charakterze, motywowanych nie tylko oszczędzaniem energii, wody i innych zasobów przyrodniczych, ale również stosowaniem się do poprawnościowych, lojalnościowych i równościowych zasad kredytu społecznego pozwalającego jak w Chinach na korzystanie z dóbr i usług według enigmatycznych reguł punktacji (systemów scoringowych), m.in. reglamentujących dostęp do energii, transportu czy sygnału internetowego.

5.3.2. Zlekceważenie zagrożenia w postaci narzucania zielonych standardów według kryterium śladu węglowego szeroko stosowane na Zachodzie wkracza na razie miękko – jakoby dobrowolnie do Polski poprzez instytucje finansowe, osuwając i przyzwyczajając ich urzędników i klientów, by następnie wprowadzać je do zapewniających przejściowe korzyści (marketingowe zachęty) rozbudowywanych systemów sprawozdawczych w gospodarce i administracji pod nazwą ESG - Environmental, Social, Governance.

5.3.3. Zielone, niebieskie czy tęczowe standardy stanowią zagrożenie dla państwa i narodu z powodu pomijania obowiązującego prawa, podnoszenia kosztów życia i stosowania powszechnej tresury.

- Uzasadnienie Domeny 5.

1. Uzasadnienia zagrożeń dla bezpieczeństwa energetyczno-surowcowego same się nasuwają podczas analizy dotychczasowej polityki państwa w tym zakresie oraz towarzyszącej jej narracji medialnej podporządkowanej nieweryfikowalnym i niekwestionowanym imperatywom klimatyzmu. Wskazuje na to nieprzerwana i skoordynowana kontynuacja (z pewnymi, lecz zablokowanymi zastrzeżeniami jednego z ministrów - prof. Jana Szyszko) podległość światowemu partnerstwu publiczno-prywatnemu na rzecz ograniczania wzrostu społeczno-gospodarczego pod nazwą zrównoważonego rozwoju, formalnie zapoczątkowane Agendą 21 w 1992 roku w Rio de Janeiro na Szczycie Ziemi (Earth Summit), a faktycznie przygotowywane już od 1972 roku w Raportach Klubu Rzymskiego.

2. Obecną podstawą działań realnie skierowanych na spowolnienie rozwoju przez eliminowanie wydobycia i wykorzystywania dostępnych zasobów węgla i węglowodorów jest światowe Porozumienie Paryskie z 2015 roku (z którego wycofują się Stany Zjednoczone) oraz dyrektywy unijne składające się na Pakiet Fit for 55 Zielonego Ładu, zgodnie z którym została zawarta nienotyfikowana jeszcze przez komisję Europejską umowa społeczna dla śląska zawarta przez Rząd ze związkami zawodowymi, a w tym sekcją górniczą węgla kamiennego NSZZ Solidarność, roztaczającą mirażę tworzenia na Śląsku setek tysięcy miejsc pracy w zamian za likwidację ich w kopalniach, analogicznie do porozumień w sprawie likwidacji wielu innych gałęzi polskiego przemysłu, przetwórstwa, rybołówstwa.

3. Wraz z realizacją światowego i unijnego dyktatu klimatyczno-energetycznego polegającego na likwidacji tzw. brudnej energii z jednej strony a z drugiej na pozyskiwaniu tzw. czystej energii, szerzona jest niepokojąca dezinformacja jakoby ta pierwsza była nieopłacalna zaś ta druga wręcz darmowa, co zgoła wygląda inaczej. Energetyka węglowa, która wcale nie jest brudna, jest sztucznie doprowadzana do nierentowności za pomocą kilkudziesięciu obciążeń podatkowych i paropodatkowych z uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla w pierwszym rzędzie. Natomiast ta druga jest w alternatywnych rozmiarach w ogóle nieopłacalna, gdyż wymaga wysokich, stałych i skrywanych dotacji publicznych, bez których rozwijałaby się tylko w minimalnym, uzupełniającym i wydzielonym zakresie zgodnie z rachunkiem ekonomicznym, który w UE jest ostentacyjnie odrzucany na rzecz centralnego planowania i ideologicznego rujnowania kontynentu.

4. Podnoszenie, że nie tylko na Zachodzie, w tym zwłaszcza w Europie, rozwijane są źródła odnawialnej energii, ale również w Chinach. Wymaga uzupełnienia, że nie odbywa się to tam za cenę likwidacji energetyki tradycyjnej – węglowej, a polega w znacznym stopniu na sprzedaży do Europy urządzeń do energetyki odnawialnej, których w Europie prawie się nie produkuje. Dodać też trzeba, że pomiędzy euro-amerykańskim zachodem a chińsko-azjatyckim wschodem dokonuje się wielka konwergencja polegająca na upodobnieniu się systemów, w toku którego pierwsi tracą swoją dawną przewagę, a drudzy ją zyskują m.in. stawiając na jeszcze bardziej efektywne źródła energii, już nie tylko z rozszczepiania atomu, lecz także jądrowej fuzji systematycznie wydłużając czas kontrolowanego życia tzw. sztucznego słońca.

5. Z punktu widzenia interesu państwowego, narodowego i społecznego, aż trudno wyobrazić sobie perspektywy rozwoju Polski i Europy w sytuacji przekazywania bezpowrotnie marnowanych bilionów euro z danin publicznych i zawyżanych cen energii, na badania i rozwój nowych technologii pozyskiwania energii czy w ogóle bez ściągania od obywateli tych sum, by sami niepomrotnie rozważniej mogli nimi dysponować. Jednak kiedy blokowane są najbardziej oczywiste rozwiązania zapewniające elementarną niezależność energetyczną rozproszonych konsumentów i producentów, wkraczają prywatni potentaci wspierani przez prywatne instytucje, zgodnie zainteresowani, aby je blokować we własnym monopolistycznym interesie, i w celu utrzymania społecznej kontroli.

6. Z punktu widzenia bezpieczeństwa energetyczno-surowcowego i w celu jego odzyskania w interesie państwa, nie należy ukrywać przed narodem (na solidarność, z którym wówczas można liczyć), że produkcją i dystrybucją energii, podobnie jak żywności, leków, informacji, technologii, broni czy innych towarów, jak również świadczeniem usług finansowych, komunikacyjnych, medialnych, rozrywkowych, marketingowych, zdrowotnych i in., rządzą światowe konglomeraty. Niszczą one zgodnie oddolne odruchy wolnego, niezależnego, samodzielnego i autentycznego życia, co na przykładzie prosumenckiej produkcji energii jest dobrze widoczne, gdy standardowo jest ona wprowadzana do sieci, a nie jest wykorzystywana na własne potrzeby, co sieć tę destabilizuje będąc najczęstszą przyczyną wyłączeń, kiedy energii w niej jest za dużo (gdy zbyt mocno świeci słońce).

7. Chociaż żadne państwo nie wyłączając Chińskiej Republiki Ludowej, w dzisiejszym świecie nie może pozwolić sobie na lekceważenie multibranżowych konglomeratów, zwłaszcza że są one sprzęgane funduszami inwestycyjnymi (zarządzającymi może już setkami bilionów dolarów) w ramach globalnej sieci finansowej oraz wykorzystują potencjały militarne amerykańskiego supermocarstwa do przywracania demokracji wśród buntowników określanych mianem osi zła, względ na bezpieczeństwo wymaga lojalności rządzących wobec rządzonych, zapewniającej minimum wewnętrznej solidarności do ograniczania zewnętrznych – monopolistycznych nacisków i powstrzymywania obcych – grabieżczych zapędów, zwłaszcza w zakresie wydobycia surowców energetycznych i minerałów ziem rzadkich.

8. Bezpieczeństwo energetyczno-surowcowe państwa przekłada się w linii prostej na jego bezpieczeństwo wszędzie tam gdzie wykorzystuje się energię i surowce, w przemyśle nie tylko tym tradycyjnym – np. hutniczo-metalurgicznym, ale również tym najbardziej nowoczesnym – cyfrowo-informacyjnym w centrach przetwarzania danych i trenowania modeli językowych sztucznej inteligencji.

6. BEZPIECZEŃSTWO ZDROWOTNO-SANITARNE

6.1. Zagrożenie - Monopolizacja finansowania,

6.1.1. Państwowa monopolizacja finansowania świadczeń zdrowotnych w Ramach Narodowego Funduszu Zdrowia wprowadzona w 2003 roku w miejsce 16 regionalnych kas chorych i kasy branżowej, stwarza strukturalne zagrożenie, zarówno w postaci nieuchronnie rosnących kosztów leczenia oraz nieuchronnie obniżającej się jego jakości, co z jednej strony potwierdza szacowane na dziesiątki miliardów złotych zadłużenie całego systemu, a z drugiej coraz dłuższe oczekiwanie na wizyty lekarskie i świadczenia medyczne, przy jednoczesnym obciążaniu ich biurokracją.

6.1.2. Prędzej czy później wszechstronna niewydolność systemu opieki zdrowotnej finansowanej ze składek ubezpieczenia zdrowotnego oraz dopłat z budżetu centralnego doprowadzi do załamania, którego można uniknąć m.in. poprzez wprowadzanie mechanizmów konkurencyjności polegających na wyposażeniu świadczeniobiorców usług medycznych w prawo wyboru przynależności do jednego z wielu funduszy ubezpieczenia zdrowotnego od siebie niezależnych oraz samego świadczeniodawcy z wykorzystaniem swego rodzaju bonu zdrowotnego.

6.1.3. Jest oczywistym, że utrzymywanie obecnego – państwowo-scentralizowanego i nakazowo-rozdzielczo zarządzanego, modelu finansowania świadczeń zdrowotnych pochłonie każdą ilość środków pieniężnych (nawet 10% PKB i więcej) nie przekładając się na podnoszenie ich dostępności i efektywności w przeliczeniu na ogólny stan zdrowia publicznego.

6.2. Zagrożenie - Monizm edukacyjny

6.2.1. Niezależnie od rozwiązań instytucjonalno-ustrojowych bezpieczeństwo zdrowotne warunkowane jest ogólnym i specjalistycznym stanem świadomości zdrowotnej, który od połowy XX w. w Polsce i na Zachodzie odgórnie wyznaczają i przymusowo narzucają publiczne i prywatne organizacje zdrowia, począwszy od Światowej Organizacji Zdrowia i Fundacji Rockefellera, stojących za tzw. medycyną proceduralną, farmakologiczną, szczepienną, a obecnie także algorytmiczną, nie pozostawiającą lekarzowi faktycznej możliwości wyboru sposobu leczenia z powodu odpowiedzialności dyscyplinarnej w przypadku niezastosowania się do standardów.

6.2.2. Monizm edukacyjny potęgujący zagrożenia zdrowotne, za którym stoją koncerny farmaceutyczne (Big Farma) wyraźnie widoczny jest na wszystkich poziomach kształtowania ogólnej świadomości zdrowotnej społeczeństwa od przedszkola, przez szkolnictwo podstawowe i średnie, aż po świadomość kadr zawodów medycznych, kształtowaną na studiach, w trakcie specjalizacji podczas wykonywania zawodu, zwłaszcza z wykorzystaniem marketingu i propagandy oraz w drodze lobbingu i korupcji, wobec których państwowe organy kontroli i ścigania są bezradne, zaś izby zawodowe nie są tym zainteresowane.

6.2.3. Siła i zasięg niemerytorycznej ingerencji organów państwa, samorządów zawodowych i ośrodków medialnych w kształtowanie świadomości zdrowotnej została z całą mocą obnażona podczas masowo – na ogólnonarodową skalę prowadzonych eksperymentów medycznych z wykorzystaniem nieprzebadanych preparatów, zwanych szczepieniami przeciw SARS-CoV-2, poza wiedzą, i zgodą osób które się im poddawały, a następnie wiele z nich zostało dotknięte niepożądanymi objawami poszczepiennymi włącznie z licznymi przypadkami śmiertelnymi, z czego nauka nie wyciąga nadal wniosków.

6.3. Zagrożenie – Szkodliwe substancje

6.3.1. Zagrożeniem dla bezpieczeństwa zdrowotnego są wprowadzane do środowiska życia człowieka, w tym powietrza, wody, gleby, żywności, leków, kosmetyków, ubrań, opakowań i wyrobów przemysłowych szkodliwe zanieczyszczenia chemiczne w postaci nieorganicznej i w formie połączeń organicznych, jak np. metale ciężkie (kadm, ołów, rtęć), związki nawozowe i konserwujące (np. azotany i fosforany), pestycydy (glifosat), i wiele innych, które wpływają niekorzystnie na metabolizm lub odkładają się w organizmach, oddziałując na zdrowie człowieka. Przyczyniają się one do rozwoju wielu chorób (np. zatruc, alergii, obniżenia płodności, nowotworów, chorób neurodegeneracyjnych). Wiele z tych schorzeń zalicza się do tzw. chorób cywilizacyjnych jako rzekomo nieuniknionych.

6.3.2. Chociaż funkcjonują liczne inspekcje kontroli i nadzoru oraz instytucje ochrony praw konsumentów, korporacyjny marketing w przemyśle, usługach, handlu dysponuje o wiele większą siłą przebicia wpływając na ludzkie zachowania, gusta i poglądy przyczyniając się do masowych chorób somatycznych i psychicznych, szerząc uzależnienia nikotynowe i alkoholowe oraz mnożąc patologie społeczne i obyczajowe usprawiedliwiane za pomocą ideologii i legalizowane za pomocą prawa, od narkomanii i antykoncepcji począwszy, co obciąża kosztami całe państwo, blokuje gospodarkę i prowadzi do depopulacji.

6.3.3. Bez finansowo-kosztowego (nie zaś finansowo-zapomogowego) zmotywowania obywateli do unikania szkodliwych substancji, do prowadzenia zdrowego trybu życia oraz do zabiegania o potomstwo zapewniające bezpieczną starość, polegające na osobistej partycypacji z własnej kieszeni czy własnego kapitału składkowego w kosztach leczenia, żadne rozwiązania ustrojowe a nawet programy kształcenia, nie poprawią sytuacji w zakresie stanu publicznego zdrowia i kondycji finansowej systemu zdrowotnego państwa.

- Uzasadnienie Domeny 6.

1. Uzasadnienie strategii bezpieczeństwa w domenie zdrowotno-żywnościowej rozpoczyna ustawienie myślenia o państwie jako politycznej organizacji społeczeństwa powołanej do zapewnienia tego z czym ono bez aparatu państwowego przymusu nie jest w stanie sobie poradzić. Państwo nie zmusi nikogo do zdrowego trybu życia, lecz niech pośrednio nie narzuca czy bezpośrednio nie ułatwia złego stylu życia. Nie powinno tolerować działań korporacyjnych, które ten zły styl życia wykorzystują a nawet promują, podobnie jak złą żywność. Stąd połączenie bezpieczeństwa zdrowotnego i żywnościowego. Złe żywienie też jest przecież częścią złego stylu życia. Zapewne szacunki co jest większym zagrożeniem dla bezpieczeństwa zdrowotnego czy zły styl życia, czy też sposób żywienia są dalece umowne, zwłaszcza że na czoło wysuwa się, zły system opieki zdrowotnej, a w tym nietrafne diagnozy, szkodliwe leki, mechaniczne procedury czy nieetyczny personel.

2. Dziś chodzi o formalnie i materialnie niepraworządne działania państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego, co oznacza że zacząć trzeba od tego co ze złego systemu usunąć, co w nim zmienić, a na końcu co nowego wprowadzić do systemu. Tym co determinuje wszystko w systemie zdrowia jest nadal państwowy monopol – monopol przez państwo narzucany i chroniony oraz korporacyjny monizm – monizm leczenia pod korporacyjnym dyktatem wysokokosztowych i wysokospecjalistycznych procedur. Chociaż monopolistyczno-monistyczny system zdrowotny nie wszędzie i nie zawsze jest zabezpieczony przepisami bezwzględnie obowiązującego prawa, to faktycznie i praktycznie działa na wszystkich poziomach ochrony zdrowia – od wychowania i kształcenia aż po leczenie i zarządzanie.

3. Oceniając w aspekcie bezpieczeństwa krajowy system zdrowotny jako odpowiedzialny za stan zdrowia publicznego, a w tym nadmiarowe zgony, przewlekłe choroby, powiązane powikłania, trwałe uszczerbki, przewlekłe terapie, osłabiające farmakoterapie czy niewydolne instytucje, uwzględnienia wymaga znajomość funkcji państwa, pozycji społeczeństwa i kultury narodu. Tymczasem odnieść można wrażenie, że jest on dziś globalnie kształtowany bez uwzględnienia lokalnej specyfiki i nawet indywidualnej charakterystyki danej populacji, przez poza i ponad narodowe instytucje, organizacje, korporacje i agencje, koncentrujące się na globalnym zarządzaniu za pomocą biurokratycznych zasad kalkulacji finansowych i w celu kontroli przy użyciu instrumentów informatycznych. Skoro ustrój zdrowotny stanowi element szerszego ustroju politycznego państwa, w warunkach światowego postępu socjalizmu i komunizmu pod nazwą Wielkiego Resetu, należy przypuszczać, że tak jak z bezpieczeństwem zdrowotnym może być np. z kontrolowanym użytkowaniem odzieży. Zamiast indywidualnej zaradności i odpowiedzialności oraz zbiorowej współpracy i zapobiegliwości, pojawiają się normy, standardy i procedury oraz zasiłki, dopłaty i refundacje.

4. W stanie krytycznym okazuje się że państwo jest niezbędne tylko w minimalnym zakresie ścigania przestępstw i egzekwowania odpowiedzialności. Nie chodzi przy tym o tzw. niewidzialną rękę rynku, ale przede wszystkim społeczną dojrzałość, zapobiegliwość i solidarność, które państwo zabija torując drogę dla koncernów a tym samym korupcji. W sytuacji załamania finansowego i tak do tego dojdzie, że trzeba będzie znów zacząć samemu sobie radzić, ale wówczas będzie już o wiele trudniej albo wręcz za późno. Dziś mowa jest o wielu alternatywnych sposobach radzenia sobie ze zdrowiem. Można przypuszczać, że korumpowani urzędnicy w systemie nie zapewniali, nie zapewniają i nie zapewnią lepszej ochrony ogólnego stanu zdrowia. Działania państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa w obszarze zdrowia to zatem oddanie obywatelom wolności w zakresie decydowania o stanie swojego zdrowia, o sposobie leczenia siebie, a przede wszystkim o finansowaniu swojego leczenia i zdrowotnego zabezpieczenia.

5. Ostatni dziś moment na rozpoczęcie właściwego procesu w kierunku wycofywania się państwa z tego w czym się nie sprawdza i za chwilę zbankrutuje oraz włączania się społeczeństwa w zapewnianie sobie i na własnych zasadach zdrowotnego zabezpieczenia. Taki kierunek myślenia o inicjatywach legislacyjnych w zakresie bezpieczeństwa zdrowotno-żywnościowego tj. wychodzenia ze złego systemu, ma szanse coś poprawić. Natomiast kolejne instytucje państwowe i kolejni państwowi funkcjonariusze jakimi stają się lekarze, pogłębiać i przyspieszać będą ogólne załamanie. Najpierw papieryzacja, a teraz informatyzacja, poza podstawowymi usprawnieniami i wysoko wyspecjalizowanymi badaniami w ogólnym i całościowym rozrachunku szkodzą pacjentom, dla których lekarze nie mają czasu, na pomocy którym nie są w stanie się skoncentrować, i dla których nie są zdolni do poświęceń. Jest to konsekwencja odejścia od modelu powołaniowej, całościowej i spójnej służby zdrowia, na rzecz skomercjalizowanych, wyspecjalizowanych i rozparcelowanych usług zdrowotnych. Monopolistyczno-monistycznie - państwowo-korporacyjnie skonfigurowany system zdrowotny jak dawniej w Polsce socjalizm, zdaje się nie do podważenia do czasu kiedy jak w 1989 roku zostanie powiedziane że upadł, na co należałoby się nam wszystkim przygotować, by nie dać się znów zwieść wrogim architektom, obcym inżynierom i podstępny menadżerom.

7. BEZPIECZEŃSTWO INFORMACYJNO-CYBERNETYCZNE

7.1. Zagrożenie - Ideologiczna ofensywa

7.1.1. Z punktu widzenia bezpieczeństwa informacyjno-cybernetycznego pierwszym a jak niekiedy się twierdzi najslabszym ogniwem całego systemu informacyjnego jest człowiek jako jego architekt, konstruktor, operator, administrator i zwłaszcza końcowy użytkownik, nie tylko posiadający niezbędne kompetencje techniczne do jego obsługi, lecz przede wszystkim podatny na masowo kierowane przez ten system oddziaływania ideologiczne szerzące rozkładowe wzorce intelektualne i moralne, obce państwowej suwerenności, wrogie narodowej tożsamości i społecznej solidarności.

7.1.2. Główny w dzisiejszym świecie supersystem informacyjny, którym jest Internet posiada architekturę i infrastrukturę zorientowaną na ułatwianie i usprawnianie przełamywania granic politycznych, administracyjnych, jurysdykcyjnych, społecznych, ekonomicznych, kulturowych i obyczajowych, a zarazem na rozszerzanie i wzmacnianie zdalnej, permanentnej, totalnej, zanonimizowanej, zautomatyzowanej i targetowanej kontroli indywidualnej i koordynacji globalnej ze strony głównie prywatnych podmiotów poza- i ponadpaństwowych, z pewnymi ograniczeniami albo wzmocnieniami wprowadzanymi przez niezachodnie mocarstwa, takiej jak Rosja czy Chiny, w postaci wielkiej zapory internetowej.

7.1.3. Otwarte na globalną inwigilację, indoktrynację, dezinformację i demoralizację transfery informacyjne nie wymagają krajowej cenzury rozpowszechnianych treści, lecz egzekwowania odpowiedzialności za szkodliwe ich następstwa dla masowych i indywidualnych użytkowników przez krajowe organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości, jak również instalowania systemów do ich demaskowania, namierzania i na podstawie stosownych orzeczeń sądowych blokowania.

7.2. Zagrożenie - Otwarcie na interoperacyjność

7.2.1. Przyjęty, dopuszczony i rozpowszechniony model ucyfrowienia i usieciowienia świata, który wydaje się dziś jedynym możliwym i najlepszym, wcale taki być nie musiał. Dziś stawia on wyzwania dla państw, które usiłują zabezpieczyć sobie minimum niezależności, samodzielności, podmiotowości w globalnej przestrzeni informacyjnej zwanej cyberprzestrzenią, dosłownie znacząc – przestrzeń sterowania oraz przestrzenią wirtualną dosłownie znaczącą przestrzeń symulacji. Informacyjna przestrzeń symulacji i sterowania, z powodu braku poznawczego realizmu i decyzyjnej samodzielności stanowi największe zagrożenie dla pogrążonej w idealizmie, iluzji i spekulacji polityki, administracji, gospodarki, kultury, edukacji i nauki.

7.2.2. Jednostronnie-idealistyczne i entuzjastyczno-bezkrytyczne podejście w polityce, administracji, biznesie, kulturze, edukacji, a zwłaszcza nauce do ekspansji cyfrowych technologii informacyjnych i narzucania globalnej infrastruktury informatycznej zagrażające dziś bezpieczeństwu informacyjno-cybernetycznemu przejawia się m.in. w otwarciu na interoperacyjność polegającą na dążeniu do połączenia wszystkich i wszystkiego w jednej sieci, pozbawionej terytorialnych i funkcjonalnych grodzi skutecznie gwarantujących poszanowanie państwowej suwerenności, narodowej odrębności, kulturowej różnorodności i indywidualnej prywatności, otwieranych i zamykanych na podstawie autonomicznej decyzji końcowego użytkownika.

7.1.2. Pod warstwą jawnych i zunifikowanych standardów, protokołów, formatów i sterowników sieci jawnej, na komunikację w której publiczne systemy nadzoru usiłują wpływać może nawet w interesie obywateli, działają sieci niejawne zwane dark-net, niemal całkowicie poza zasięgiem obserwacji i regulacji niemal wszystkich państw świata, wykorzystywane do rozpowszechniania niedozwolonych informacji, prowadzenia brudnych operacji finansowych, uskuteczniania tajnych operacji szpiegowskich czy nawiązywania niebezpiecznych sprzysiężeń itd., tym groźniejszych im sieci są bardziej ze sobą integrowane (Internet of Things i Internet of Everything), a parametry transmisji w nich podnoszone (5G i 6G), przy jednoczesnym zaniżaniu norm emisyjności elektromagnetycznej.

7.3. Zagrożenie - Skażenie cyberaktywne

7.3.1. Wciąż jeszcze niedostrzegane i nieartykułowane skażenie cyberaktywne stanowi narastające zagrożenie dla bezpieczeństwa indywidualnego i zbiorowego polegające na podnoszeniu poziomu zdolności zdalnego i autonomizowanego monitorowania i sterowania w odniesieniu do obiektów – osób i rzeczy oraz procesów – zachowań i działań w pełnym spektrum propagacji fal elektromagnetycznych, czego przykładem jest stosowanie w celach wojskowych samonaprowadzających się dronów z wykorzystaniem wszechobecnych sensorów i algorytmów sztucznej inteligencji.

7.3.2. Spóźnione już za chwilę nawoływania do pozostawienia bezemisyjnej przestrzeni życiowej w warunkach dążenia do zapewnienia na powierzchni całego globu szerokopasmowego Internetu o przepustowości mierzonej w terabitach na sekundę i możliwości równoczesnego podłączania milionów odbiorników na kilometr kwadratowy, nie zatrzymają cyberaktywnego koszmaru pełnej i stałej obserwacji oraz regulacji, nie tylko na poziomie fizyki, ale również psychiki.

7.3.3. W warunkach całkowitego i trwałego skażenia cyberaktywnego sygnałami symulującymi i sterującymi w zintegrowanej przestrzeni ludzkiej aktywności tracą sens wszelkie dotychczas znane i stosowane technologie wojskowe i wojenne, na które wydatki służą dodatkowemu osłabieniu potencjału możliwego oporu wobec globalnych dążeń do ustanowienia światowej technokracji, polegającej na skonsolidowanym rządzeniu i zarządzaniu za pomocą wielowarstwowego ustrojenia obiektów i procesów, przed czym nikomu jeszcze nie przychodzi do głowy, aby się bronić, a może już nawet nikt nie ma do tego odwagi.

- Uzasadnienie Domeny 7.

1. Uzasadnienie zagrożeń dla bezpieczeństwa informacyjno-cybernetycznego a tym samym konieczności systemowego i metodycznego przeciwdziałania zagrożeniom dla tego bezpieczeństwa posiada zasadniczo dwa poziomy: a) aksjologiczno-ideowy (medialno-poglądowy) – oddziaływania na kształt masowych postaw obywateli oraz b) techniczno-informatyczny (sprzętowo-programowy) – zabezpieczeń przed atakami na infrastrukturę. Łączne ich rozpatrywanie wynika często z faktu, że posiadają wspólne przyczyny w niekontrolowanym otwarciu na zewnętrzne wpływy i przepływy oraz wewnętrznym korzystaniu z niesprawdzonych i niesamodzielnie działających rozwiązań w sektorze publicznym, zwłaszcza służbach specjalnych i siłach zbrojnych, czego głośnym przykładem jest kontrolowany przez MOSAD system szpiegowski Pegasus.

2. Generalny brak odporności państwa na obce i wrogie wpływy i przepływy informacyjne a nawet współmierne próby przeciwdziałania im przez powołane do tego instytucje, wpływa na podatność nastrojów i postaw społecznych na manipulację i indoktrynację, sprzeczną z polską racją stanu i interesem Polskiego Państwa, kształtując podatny grunt do forsowania i urzeczywistniania w Polsce polityki proukraińskiej, proniemieckiej, proizraelskiej i proamerykańskiej, jako oficjalnego konsensusu pomimo kolejnych oznak, poszlak i dowodów lekceważącego traktowania czy poniżającego wykorzystywania Polski lub wprost szerszenia i utrwalania antypolskiego nastawienia jako dozwolonej normy.

3. Z powodu niereagowania we właściwym czasie i we współmierny sposób jak robią to inne państwa przez służby specjalne, organy ścigania, wymiar sprawiedliwości, instytucje medialne, ośrodki akademickie i organizacje społeczne, na sygnały i narracje rozpowszechniane w systemach i sieciach informacyjnych, godzące w dobro polskiego państwa, narodu i społeczeństwa, powodują sztuczne podziały, szerzą wrogie hasła, mnożą pomówienia, wzmacniają agentury wpływu, eskalują radykalne nastroje. W tej sytuacji bezkarnie działają obce siatki szpiegowskie jakby celowo niezauważane i niedoceniane przez centralnych decydentów – milczących na temat głębszych i szerszych przyczyn nasilających się aktów dywersji i sabotażu w Polsce. Powtarza się wówczas wciąż ten sam jawnie propagandowy przekaz, że wszystkimu temu winna jest Federacja Rosyjska, według propagandowych schematów pandemii koronawirusa milcząco zakończonej 24 lutego 2022 roku.

4. Dostrzegana przez milczącą i pomijaną większość obywateli, empiryczna nieadekwatność, logiczna niespójność i propagandowa natarczywość oficjalnych stanowisk parlamentarno-rządowych kolejnych ekip partyjnych oraz wzmacniających je przekazów medialno-informacyjnych, skutkuje powrotem do znanej z przeszłości polaryzacji państwa jako wyemancypowanego reżimu klasy polityków oraz nieutożsamiającego się z nim społeczeństwa jako gardzących nimi ludzi, odmiennie niż oni czujących i rozumiejących sytuację, w której wszyscy się znajdują, zwłaszcza, że miliony obywateli korzystają z jeszcze nie do końca blokowanych internetowych źródeł informacji.

5. Dążenia do ugruntowania monopolistycznej pozycji medialno-demokratycznie i agenturalno-rotacyjnie utrzymywanej przy władzy klasy polityków dwu pozornie wrogich a faktycznie synergicznie współpracujących obozów koalicyjno-politycznych w Polsce jak w większości krajów Zachodu, korzystają ze wsparcia kreatorów, koordynatorów, sponsorów, dysponentów, operatorów i administratorów globalnych systemów i sieci informatycznych. Są oni zainteresowani tłumieniem oddolnych – autentycznych i autonomicznych źródeł informacji w drodze cenzury rozpowszechnianych treści i wyłączeń rozpowszechniających je ośrodków, wykorzystując do tego algorytmy generatywne określane mianem sztucznej inteligencji.

6. Sztuczna inteligencja znajdująca się pod kontrolą i będąca w dyspozycji odległych i anonimowych ośrodków strategicznych i środowisk planistycznych, masowo i ochoczo rozwijana i wspierana przez światowe rzesze inżynierów, akwizytorów niezbędnych do tego danych oraz trenujących ją użytkowników, stanowi kluczowe zagrożenie dla bezpieczeństwa informacyjno-cybernetycznego państw otwartych na globalne sieci informatyczne, przede wszystkim z tego powodu, że powyżej nieodpłatnie i odpłatnie udostępnianych jej systemów tworzy się globalna i generalna sztuczna inteligencja zdolna już może nawet zawiadywać przyłączoną do sieci ludzkością, a w tym sterowania myślami i zachowaniami poszczególnych ludzi w drodze bezprzewodowego mikrotargetowania przekazów.

7. Na drugim poziomie bezpieczeństwa informacyjno-cybernetycznego, po zagrożeniach ze strony niekontrolowanych operacji socjopsycholingwistycznych w zakresie treści i formy masowych, niszowych i indywidualizowanych przekazów informacyjnych, sterowanych algorytmami generatywnymi jako nieprzerwanie samoadaptującymi się stosownie do napływających z globalnego otoczenia danych, znajdują się zagrożenia w postaci ataków na autentyczność, integralność, rozliczalność i poufność informacji, stabilność systemów i przepustowość sieci, czemu służą zabezpieczenia programowo-sprzętowe, zwłaszcza kryptograficzne i elektromagnetyczne.

8. Podstawowym zarzutem w perspektywie zmasowanych ataków cybernetycznych na bezpieczeństwo państwowe i narodowe jest milczące założenie, że poza incydentalnymi atakami na wybrane moduły systemów informatycznych i segmenty sieci teleinformatycznych, nie dojdzie do ich całkowitego zniszczenia, wyłączenia, przejścia czy rozprzężenia, nawet w konflikcie globalnym, o ewentualności którego się coraz więcej mówi, ale bez przekonania jak gdyby było to niemożliwe i bez przeciwdziałania jak gdyby z definicji musiały one działać. Konsekwentne podejście do bezpieczeństwa państwa i narodu nie może apriorycznie wykluczać żadnego z wariantów, w tym zwłaszcza tego najgorszego, kiedy wskutek braku energetycznego zasilania, elektromagnetycznych zakłóceń, czy kinetycznych uderzeń nic nie działa.

Z E S P Ó Ł

na rzecz opracowania Zintegrowanej strategii działań państwa w stanie krytycznym bezpieczeństwa narodowego

W związku z wystąpieniem trzech okoliczności: 1) krytycznego zagrożenia dla bezpieczeństwa, 2) powszechnie mylnej oceny zaistniałej sytuacji oraz 3) braku zauważalnego przeciwdziałania zagrożeniom, konieczne stało się ukonstytuowanie zespołu ostatniego ostrzeżenia dla opracowania warunków spóźnionego reagowania przez oficjalne czynniki Państwa Polskiego:

I. KIEROWNIK ZESPOŁU –

II. KIEROWNICY DOMEN KLUCZOWYCH

1. BEZPIECZEŃSTWO GLOBALNO-MIĘDZYNARODOWE –
2. BEZPIECZEŃSTWO MILITARNO-TERYTORIALNE –
3. BEZPIECZEŃSTWO PRAWNO-ADMINISTRACYJNE –
4. BEZPIECZEŃSTWO FINANSOWO-SKARBOWE –
5. BEZPIECZEŃSTWO ENERGETYCZNO-SUROWCOWE –
6. BEZPIECZEŃSTWO ZDROWOTNO-SANITARNE –
7. BEZPIECZEŃSTWO INFORMACYJNO-CYBERNETYCZNE –

III. KIEROWNICY DOMEN POMOCNICZYCH

1. BEZPIECZEŃSTWO ROLNO-ŻYWNOŚCIOWE –
2. BEZPIECZEŃSTWO PRZEMYSŁOWO-INWESTYCYJNE –
3. BEZPIECZEŃSTWO HANDLOWO-USŁUGOWE –
4. BEZPIECZEŃSTWO NAUKOWO-TECHNOLOGICZNE –
5. BEZPIECZEŃSTWO OŚWIATOWO-KULTUROWE –
6. BEZPIECZEŃSTWO INFRASTRUKTURALNO-KOMUNIKACYJNE –
7. BEZPIECZEŃSTWO PRZYRODNICZO-ŚRODOWISKOWE –

IV BIURO ZESPOŁU

1. KIEROWNIK BIURA –
2. SEKRETARZ ZESPOŁU –
3. INFORMATYK ZESPOŁU –
4. REDAKTOR ZESPOŁU –
5. EDYTOR ZESPOŁU –
6. ANALITYK ZESPOŁU –
7. RZECZNIK ZESPOŁU –
8. PRAWNIK ZESPOŁU –
9. KADROWY ZESPOŁU –
10. MENADŻER ZESPOŁU –